

Bogoljub

Februar 1937

Dobre in zdrave mladenke, ki imajo pravi poklic za redovno življenje in so pripravljene žrtvovati se kot sestre usmiljenke — ali bi morda čutile poklic za misijone v Južni Ameriki, se lahko obrnejo za podatke na: Noviziato delle Suore Carita, Fiume, Salita N. Prandi 15.

Popolnoma varno naložite svoj denar pri

Vzajemni posojilnici

r. z. z. o. z. v Ljubljani

Novo vedno razpoložljive vloge obrestuje počenši s 1. januarjem 1937 po

4%

Vloge proti trimesečni odpovedi po $4\frac{1}{2}\%$,
vloge proti šestmesečni odpovedi po $5\frac{1}{2}\%$.

Vam pomaga, da zadobite zopet ZDRAVJE s pomočjo zdravnih lastnosti bilja.

Ne bodite sami sebi sovražnik!

Bolezni pri MENI in BOLEČINE ob MESEČNEM PERILU (menstruaciji) ublaži Hersan čaj.

Ali Vas ovira DEBELOST?

Bi bili radi VITKI? Tedaj uporabljajte Hersan čaj.

Zakaj trpite bolečine REVMATIZMA in PROTINA, ako to ni potrebno. Hersan čaj je sredstvo, ki Vam more olajšati muke.

Hersan čaj pomaga pri ARTERIOSKLEROZI in HEMOROIDIH (zlati žili).

Ali res še ne veste, da je Hersan čaj dobro sredstvo pri OBOLJENJU ŽELODCA, JETER in LEDVIC.

Hersan čaj se dobiva SAMO v IZVIRNIH ZAVOJJIH v vseh lekarnah.

ZAHTEVAJTE brezplačno BROŠURO in VZOREC od:

»RADIOSAN«, ZAGREB, Dukljaninova ulica 1

Reg. št. 19834/33

V vsako hišo „Bogljuba“!

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6
(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri.

Nove vloge

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%.

Bolni na pljučih! Tisoči že ozdravljeni!

Zahtevajte takoj knjigo o moji

novi umetnosti prehranjevanja

ki je že marsikoga rešila. Ta more ob vsakem načinu življenja pomagati, da se holecen hitro premaga. Nočno znojenje in kahele prenehata, teža telesa se zviša ter po poapnenju sčasoma bolezen preneha.

Resni moške

zdravniške vede potrjujejo prednost te moje metode in jo radi priporočajo. Cimpri! začnete z mojim načinom prehranjevanja tem bolje

Popolnoma zastoj in poštnine prosto

dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali mnogo koristnega.

Pišite takoj

zadostuje tudi dopisnica, na naslov:

Zbiralnica za pošto:

ERNST PASTERNAK, Berlin S.O.
Michaelkirchplatz 13, Abt. Z. 493.

P * O * M * A * R * I * J * I * K * I * E * Z * V * S * V

FEBRUAR

XXXV. LETNIK

1937

Marija v božji naravi

2. V samoti.

*Z Besedo večno je odšla v samoto.
In zatopila se je v snu brezdanjem,
s pokojem tihim in z občudovanjem
v ljubezni božje polnosti in lepoto.*

*Skrivnost v skrivnosti! Lepše stvar nobena
doslej ni bila v Bogu zatopljena.*

*Še ptice si ne upajo v bližini
zapeti pesmi grlu prirojene;
še veje, akoprav nemir jih žene,
zašepetati nočejo v tišini.*

*Studenec begav je zastal ob poti,
da z begom božje Matere ne moti.*

*In videla je, da je vsa narava
v prekletstvo bila pahnjena v Adámu,
dokler ni angel v nazareškem hramu
pred njo izrekel božjega pozdrava.*

*In v njej je bila v uri blagrov polni:
spočeta Luč, ki sveti v svet vesoljni.*

*Devica je prestrašena spoznala,
da jo je Bog za višjo čast ustvaril,
in z milostjo za božji rod ožaril,
da se z Njegovo pela nje bo hvala.*

*In da se bodo Sinovi oltarji
povsod svetili v materini zarji.*

*Od daleč ženin gledal je Nevesto.
In trepetal ob sveti je Skrivnosti
kot list na palmi silne visokosti.
Kaj, ko bi pustil sveto stvar in mesto?*

*Odtrgal bi se... Višja moč zabrani:
»Sin Davidov, ne boj se, in ostani!«*

*Ostane. V božjo nagnjen odločitev.
Moliti hoče, delati veselo;
molitev vsaka mu bo sveto delo,
in vsako delo sveta bo molitev.*

*Družino hranil z zemeljskim bo kruhom,
in dušo hranil bo z nebeškim duhom.*

S. S.

Smrtna bolezen je trgala niti zemeljskega življenja svetemu očetu Piju XI., ko smo dokončavali uredniško delo za februarsko številko »Bogoljuba«.

Bolezni dnevi 80 letnega trpina na papeškem prestolu so polni ostrih bolečin. Sveti oče se je sam večkrat priporočil v molitev zato, da bi mogel ostro trpljenje vdanu prenašati.

Vesoljna Cerkev prosi za namestnika Kristusovega. Milijonom vernikov se slej ko prej pridružuje v molitvi tudi velika Bogoljubova armada. Prosimo za blagor svete Cerkve in njenega vrhovnega glavarja, za ljubezen in mir med narodi, saj je in je bila ta prošnja stalen odjek njegovih gorečih molitev!

Ojačite zavore!

Konec oktobra 1936 se je v Šmihelu pri Žužemberku zgodila velika nesreča. Trgovski potnik je s strmega klanca z avtom zdrknil v prepad.

Vzrok nesreče? Odpovedala je zavora!

Stvar je zelo preprosta. Če ojačite najnavadnejši motor, vam pamet pravi, da je treba takoj ojačiti tudi zavore.

Za otroški voziček ni treba tako močne zavore kakor za zapravljivček, in za zapravljivček ne tako krepke kakor za parizar, za parizar pa spet ne tako jake kakor za tovorni avto.

Pravite: Saj to vsi dobro vemo. Prav, zakaj pa ne obrnete nase! Ali ni človek kakor avto na strmem klanecu? Z umskim napredkom, zlasti z današnjo zgolj razumsko usmerjeno šolo je spoznal »dobro« in »hudo«, naučil se je graditi, naučil pa tudi podirati in uničevati.

»Koristna razuma je oblast, če človek čuva njeno rast.«

Če pa je človek razširil svoje znanje in ojačil telesno moč za razdiranje, kakšna neizmerna nevarnost, če hkrati ni poskrbel za močnejšo zavoro, ali z drugo besedo, če ni spopolnil svoje duše, če ni zaklenil vanjo strahu božjega, čustva odgovornosti pred Bogom, strahu pred končnim obračunom, misli na Kristusa in njegovo ljubezen!

25. novembra 1936 so poročali časopisi: Pod jutranji vlak se je vrgel mladi, komaj 19 letni tekstilni delavec Fr. Ž. ter obležal na progi z odrezanima nogama. Komaj so zamrle govorce o tem žalostnem dogodku, je na istem mestu in pod istim vlakom zadela slična usoda mlado, tudi 19 letno tekstilno delavko A. K.

»Slovenec« je pristavil: Oba dogodka sta resen opomin, kako nezdrave so razmere v vrstah naše delavske mladine. Marksizem, ki se uveljavlja v vrstah mladih delavcev, rodi take sadove, kakor jih kaže gornji primer.

Še strašnejša je belgrajska žaloigra. Saj se spomnite? Pred božičem je bilo. Lepa M. D., devetnajstletna gimnazijka je imela razmerje z inženirjem St. Pokazale so se posledice greha. Zvodnik, sodobni svetski človek prvega reda, je dejal: Tu ni drugega izhoda, kakor da se mlada mati umori. A kaj poreče vest? Saj je Bog, saj s smrtjo ni konec? A te zavore ni bilo, ali pa je bila tako oslABLJENA, da ni bila več kos motorju na strmem klanecu ob prepadu. Pred preiskovalnim sodnikom je samomo-

rilkin oče pomeril z revolverjem na zvodnika in končno ustrelil še samega sebe.

Devetnajstletna gimnazijka in mož, ki je dovršil tehnični oddelek vseučilišča: Oba sta bila iz bogatih vrelcev umske izobrazbe, obema je srednja in visoka šola glavo natrpala z neskončnimi nalogami sodobnega znanja, oba sta vedela, koliko sonc je v Rimski cesti in koliko sončnih let so oddaljene od nas najtanjše meglice. Le majčkeno malenkost jim je šola pozabila dati: zavoro sebični volji in razdiralni strasti!

Šola, ki je podajala vse znanje tako, kakor da Boga ni, kakor da večnosti ni, kakor da je strah božji ostanek srednjega veka. —

Pa morda porečete: To so precej črno glede besede. Zakaj taki dogodki so le izjemni pojavi, kakor noben čas ni bil brez njih! —

Jaz pa pravim, da so prav pristni sad našega časa. Če ne verjamete, se potrudite v ljubljansko gledališče, kjer letos s tako prepričevalnostjo podajajo dramo češkega pisatelja Wernerja: »Na ledeni plošči«. Za to igro je dvakrat res, kar pravi Hamlet o svojih igralcih: »Oni so zrcalo in skrajšana kronika dobe.«

Profesor Junek, star liberallec, ima še vero in predvojno zalogo poštenja in morale. Otrokom preskrbi izobrazbe, ne nudi jim pa zadosti vzgoje, že zato ne, ker gre šola, v katero hodijo, gladko mimo Boga in večnostnih resnic, družba, v kateri se gibljejo, okolje, v katerem se pehajo za kruh, je prav tako popolnoma materialistično. »Vse je kariera nepoštenja, materialističnega preračunavanja,« kakor s hladno pametjo pravi starejša hči Pavla. »Življenje je naredilo iz nas stroje, prvovrstne tovarniške izdelke. Vsa druga plemenitejša človeška hotenja nas le ovirajo. Skušnjav se rešujemo s tem, da se jim vdajamo.«

Junkov sin Zdenek pravi: »Zdaj verujem samo še v nič. Te svoje vere v nič mi je samemu žal. Odganjam jo, nočem, da bi mi ostala za bodoče življenje, ko bo spet boljše. Kajti to je grozno. Razkrajam se, gnijem v notranjosti.«

Ves obupan se oče spomni zgodbe, ki jo je nekoč bral: »Bilo je nekje na Danskem. Mladina je imela praznik na zamrzlem morju. Nenadoma je prišla burja, odtrgala led od obale in ga odnesla na morje. Rešilni čolni so se prevračali. Burja je nesla

ledeno ploščo proti gorkemu zalivskemu toku. Zdaj ne bo dolgo trajalo, da se bo raztopila... Starši so stali na bregu in gledali, kako njih otroke odnaša tok. Niso jim mogli pomagati.»

Na taki ledeni plošči brez trdne moralne podklade se je znašla današnja mladina, in pozno, morda prepozno kliče stari Junek: »Kje so ladje, ki bi jih mogle rešiti? Prečudna imena imajo te ladje: Vera v človeka, Vera v smisel žrtve, Vera v pravičnost, Vera v v e r o.« To se pravi: Vera v Boga in v nesmrtno dušo!

Prav res: zrcalo in skrajšana zgodovina naše dobe!

Ze pred več kot dvema mesecema je ugotovil dnevnik »Slovenec«, da je v Ljubljani letos 39 srednješolskih razredov brez verouka...

V nekem razredu slovenske učiteljske šole so dijaki odstranili križ...

Neka učna moč na gimnaziji se kar poti, da bi dokazala dijakom to, česar resnična znanost ne more dokazati, da se je človek razvil iz opice. Nekateri dijaki se ji seveda smejejo in ji to privoščijo. Druge pa taka polznatost tolaži, češ če sem žival, vendar ne smete staviti pretežkih moralnih zahtev!...

Pri opici je bil instinkt, naгон zavora zločinstva in nemoralnosti. Pri človeku je pa namesto naгона stopil samostojni razum. Zato bi mu bilo treba posebne zavore. Če mu šola dopoveduje, da je le višja razvita žival, ali ni nevarnost, da bo to nesrečno bitje izobrazbo porabilo tudi za rušenje in padlo globoko pod svoje »opičje prednike.«

Slovenski profesor je letos dijakom poskušal bogokletno dokazati, da ni Boga...

Ljubljanski profesor je letos dejal dijakom: Čes tri sto let se bodo ljudje smejali današnji veri v neumrljivost duše; vse, kar danes mislijo, da je duhovno, se bo lahko stehtalo in zmerilo in z aparati ugotovilo.

Zdaj pa si predstavite pred tem profesorjem n. pr. 40 mladih ljudi, ki so pred nedavnim po besedah sv. Pavla začutili, da je v njih dvojna postava: postava duha in postava mesa!!

Sokratu, največjemu grškemu modrijanu, so pogani (po krivici) očitali, da mladino kvari. Obsodili so ga na smrt: moral je spiti strup. Danes mora strup spiti in umreti mladina, lažnega modrijana pa mi državljani s težko prisluženim denarjem plačujemo.

V žalostne pojave na neki gorenjski gimnaziji je žarko že posvetil list »Gorenjec«.

Da pri nas tudi ljudska šola ni verska, smo ugotovili v novembrski številki lani.

Zdaj razumemo, zakaj nemški škofje v jesenskem skupnem pastirskem pismu opozarjajo svoje vernike, naj se spomnijo, da je izmed osnovnih dolžnosti, ki jih vežejo v vesti, ta, da zahtevajo katoliške šole, ker Cerkev hoče šolo, kjer je ves pouk usmerjen v krščanskem duhu.

Razumemo prav tako francoske kardinale, ki so konec oktobra pisali vsem Francozom:

»Iz naših šol je treba odstraniti revolucionarne strupe, ki spreminjajo Francijo v deželo, v kateri se večina mladih ljudi po načrtu zastruplja. Treba je, da vzgajamo otroke v toplem in čistem božjem ozračju in tako, da bodo vero ljubili in jo dejansko živeli. Le tako jih bomo prepajali s smislom za dolžnost in za kreposti, ki delajo narode srečne in močne.«

Pred dvajsetimi leti je na ljubljanskem polju s strahotnim pokom razneslo zalogo streliva. Lanski november se je nekaj podobnega pripetilo v Saint Chamasu: vso Francijo je objela tuga zaradi več kot 200 smrtnih žrtev.

Šola, ki ne nudi verskega pouka, šola, ki sicer ima verouk kot predmet, pa podaja vse drugo znanje brez ozira na Boga, je prav za prav večja nevarnost kot nezastražena smodnišnica ali dinamična tovarna.

Francija se je zavarovala proti Nemčiji in Belgiji s tako zvano črto generalov Maginota in Daladierja, to je s silnim podzemskim trdnjavskim rovom, ki drži od Švice do Rokavskega preliva. Vse skupaj stane malenkostno vsoto 40 milijard dinarjev.

Ruski sovjeti pa so 9. decembra sklenili, da se s podobnim 4000 km dolgim trdnjavskim pasom zavarujejo proti Japonski na vzhodu in proti Nemčiji na zapadu. To stane 100 milijard dinarjev.

Tu bi Juda Iškarjot po pravici zagodrnjal: »Zakaj se ni to prodalo in razdalo ubogim?« Če so hkrati sklenili potrojiti zračno brodovje in še letos izvežbati 50.000 novih pilotov za bombnike najnovjših značk, ali naj potem izkopljejo še zračne rove v višini 10 kilometrov?

In ali naj take velesile posnemajo tudi državnice?

Pametnejše bi bilo — vsaj jaz tako mislim — če bi se to prodalo in razdalo za šole, v katerih bi se tesno spojeni z ostalimi nauki učili zlasti tile predmeti:

Vera v človeka, Vera v smisel žrtve, Vera v pravičnost, Vera v vero, Vera v Boga in nesmrtno dušo, Vera v šest osnovnih

resnic, Vera v ljubezen božjo in Strah pred grehom...

Namesto da bi opasovali države s trdnjavskim rovom, rajši opasujemo mladim državljanom »ledja z resnico in jih

obdajmo z oklepom pravice, nadenimo jim ščit vere, s katerim bodo mogli ugasiti vse ognjene puščice hudega duha in krepimo jih v Gospodu in v njegovi silni moči.« (Ef 6, 10—17.)
Jos. Šimenc.

Otroci luči

(Premišljevanje za svečnico.)

»Zakaj otroci tega sveta so nasproti svojemu rodu razumnejši kakor otroci luči.« (Lk 16, 8.) Ali kje te Gospodove besede bolj in prej veljajo kakor pri tisku v naši dobi? Človeka je skoraj groza, ko pregleda uradne podatke o številu katoliškemu tisku nasprotnega časopisja. Odkar je postal tisk svetovna velesila, niso nehali papeži opozarjati na njegovo veliko važnost.

Papež Pij IX.: »Sveta dolžnost vsakega katoličana je, da podpira in razširja med ljudstvom katoliški tisk. Dober tisk je delo, ki prinaša najvišjo korist in največjo zaslug.« Kakšno korist in kakšno zaslug za svoj čas in rod so dosegli in še dosegajo razni židovski, komunistični in boljševiški listi!

Papež Leon XIII.: »Katoliški tisk mora zlovoljna prizadevanja sovražnikov svete Cerkve odkrivati in pospeševati delo pastirjev hiše božje. Zato je dolžnost katoličanov, da ta tisk krepko podpirajo. Vsi naj se slabemu tisku odpovedo, dobremu pa naj vsi služijo po svojih močeh in razmerah. Katoličani ne bodo mogli nikoli dovolj storiti za svoj tisk, zlasti z naročanjem in sodelovanjem.« Milo se nam je storilo, ko smo pri letošnjem novoletnem obisku in blagoslovu pri naših družinah našli med drugimi tudi družino, ki se je zaradi pomanjkanja odrekla celo običajni luči pri jaslicah čez ves božični čas, ni pa se mogla in hotela odreči svojim priljubljenim verskim listom. »To pa so naši prijatelji!« je dejal ubogi gospodar, »in dobrim prijateljem ne smemo zapirati svojih vrat.« To je prava krščanska družina, ki skrbi, da ji kljub stiski ne ugasne v hiši luč dobrega časopisja.

Papež Pij X. je izvedel, ko je bil še kardinal v Benetkah, da je tamkajšnji ka-

toliški list »Difesa« (Bramba) v nevarnosti za svoj obstoj. Kaj je storil? Takoj se je zavezal za rešitev koristnega brambnega lista in mu je na krajevnem katoliškem shodu zagotavljal: »Hočem, da list na vsak način obstaja, in če bi bilo treba, dam zanj svoj prsni križec in kardinalski škrlat, samo da rešim list.« Kaj in katero svojih dragocenosti smo že zastavili za rešitev katoliškega časopisja, ki se med nami skoraj povsod s težavo vzdržuje?

Papež Pij XI.: »Nikoli ne boste mogli storiti dovolj za dobri tisk. Kolikor je tiskovna umetnost doslej storila za razširjenje zmote, toliko mora poslej pomagati k razširjenju resnice.«

»Nekoč sem opazoval stavca,« piše katoliški časnikar M. S. »Imel je na sebi črn delovni plašč. Kakor ribič s trnkom ribe je lovil s pinceto črke iz predalčkov in jih urejal v vrsto. Nekak zloben nasmeh mu je igral na ustnih; kakor bi za nekoga mešal strup. — O, to je bil mikaven list! Kaj je dobro, kaj je hudo, po tem se ne vpraša, da je le zanimivo. Še bolj kakor stavec se je smejal nekdo drug, ki je držal tajno vse niti v svoji roki. Kako se ne bi zadovoljno smejal, ko se puste celo dobri kristjani zajeti v njegove niti!«

Otroci luči, ali vidimo svojo nevarnost, ali razumemo svojo dolžnost? Nekateri postanejo skorajda nervozni, če se jim govori o katoliškem tisku. »Bodite vendar bolj strpljivi in nepristranski,« nam pravijo. »Nikar nam tako ne vsiljujte svojih verskih listov!« Saj prav to je pri katoliškem tisku in listu najžalostnejše in za nas katoličane najsrامتnejše, da moramo dober list našim dobrim ljudem šele vsiljevati, ker otroci luči še ne vidijo, kako so otroci tega sveta razumnejši nasproti svojemu tisku.

A. V. M.

Kdor Mariji služi, se odpove iz ljubezni do nje marsikateri neprimerni zabavi, spotekljivemu branju, filmu, gledališki predstavi, da bo mogla brezmadežna Kraljica nebes z dopadenjem gledati na svojega izvoljenca (izvoljenko) brez graje.

(P. Esch, S. J.)

Če hočemo Mariji podobni postati, moramo srce in roke široko odpreti, da sprejmemo Jezusa.

Marija stopa pred prestol neskončno usmiljenega Boga — ne kot služabnica, marveč kot Kraljica... Marija je proseča vsemogočnost.

(Sv. Peter Damian.)

Razgled s Triglava

Ob temle napisu si bo menda kdo mislil: »No, to bo pa že od tistega g. Mlakarja, ki je oblezel menda že vse hribe, kar jih je na svetu,« pa se mu bo obraz kar malo podaljšal, ko bo zagledal pod tem člankom podpisano čisto drugo ime, češ ne bo nič. In tisti s tem podpisanim imenom res nima namena pisati kaj o planinstvu, ampak — o prizadevanju za drugo višino: za krščansko popolnost.

Ne vem, ali imam čast ali ne, da si bral (brala) lani v zadnjih treh številkah »Bogoljuba« tri članke o popolnosti.

»Že, že — pa kaj ima popolnost opraviti s Triglavom ali pa Triglav s popolnostjo?«

1. Počasi, se bova takoj pomenila. Saj si gotovo včasih slišal ali bral, da je kdo dosegel vrhunec slave; — o drugem, da je bil na višini življenja, t. j. v tisti dobi življenja, ko so vse njegove telesne in duševne zmognosti prišle do najvišjega, popolnega razvoja; — da je n. pr. takole okoli binkošti vsaka zel in bil, vsaka trava in roža, vsako drevo in vsak grm na višku svoje bujne rasti. Podobno je pa tudi s krščansko popolnostjo, ki pomeni višek krščanskega življenja, najvišji vrhunec, do katerega se more razviti in razcvetiti človeška duša. Zato se tolikokrat bere in govori o višavah popolnosti in naravnost o gori popolnosti.

Kakor se z visokih gorá vidi lepo in daleč naokoli, tako trdimo, da je lep in jasen razgled tudi z višav popolnosti. Komur sije v duši trdna in živa vera, kdor je postal gospodar raznih nerednih strasti v sebi, n. pr. napa, nečistosti, nevoščljivosti, tesnosrčne samoljubnosti, in kdor si je preobrazil dušo s pravimi in zdravimi krščanskimi čednostmi: s ponižnostjo, čistostjo, krotkostjo in predvsem z ljubeznijo do Boga in do bližnjega — povej, ali ni prejel tak v svojo dušo samo božjo modrost, ali ga ne razsvetljuje, ko živi vedé in hoté po najmodrejši in najsvetejši božji postavi, sama resnica? Čigar pamet se pa koplje v luči resnice in modrosti — ali ne bo znal tak soditi pravilno in prav in modro in z jasno uvidevnostjo o vseh življenjskih vprašanjih? Res, lep in veličasten je razgled s Triglava, še lepši in obsežnejši pa je z višav popolnosti, daleč, daleč naokoli po kraljestvu resnice in božje lepote. Zdaj ti bo umevna tista, na videz malo zavozljana beseda Sv. Duha pri sv. Pavlu (I Kor 2, 14): »Duševni človek« (t. j. človek, ki ne sodi o stvareh po nadnaravnih luči vere in milosti, ampak z zgolj naravno pametjo) »ne sprejema, kar je božjega Duha, kajti zanj je nespamet in ne more razumeti, ker se duhovno

presoja (t. j. po načelih in resnicah sv. vere): »duhovni pa« (t. j. človek, ki ga vodita vera in luč Sv. Duha) »presoja vse, a njega samega ne presoja nihče« (t. j. ga ne more nihče, ki nima nadnaravnega spoznanja).

2. Torej če se postaviva na višine popolnosti, sva kakor na Triglavu. Ta pa »videl je zgodbe Slovenije otrok« in sliši »njih petje, njih vrisk in njih jok«. In zdaj slišiva tudi midva enega teh otrok, ki jo takole zabrusi proti Triglavu: No, servus, lepa reč! Torej preljubi kristjani, bodite popolni, samó popolni, to se pravi: bodite zabiti kot noč! Proč s prosveto, proč z napredkom v vedi in umetnosti, proč z našo krščansko politiko, z našim združništvom! Radio v kot, kino in filmi že celo v najtemnejši kot! Proč s povestmi in pesmimi! Berite samó še molitvenike, posebno tiste stare, ki jih je spisal — recimo pred 200 leti Franc Miha Paglevec, n. pr. »Kratku podvučenie s Tobiove historie« ali pa njegove »Regelce ali viže Bogu služiti« ali pa »Thómasa Kempenczarja bukve«, ki jih je priredil takrat »en mašnik petrinar inu fajmašter iz gorenske krainske strani«. Berite pisatelje, ki so hoteli »tim gmain kmetiskim inu delounim ludem h braniu nu poslušanju naprej položiti«, »kaj je tu, de nekedanje caiti so bli bulši koker so sedai«, in ki so našim prednikom pred 200 leti dajali »svetu podvučenie, koku ima ta človik čez souražnike te duše se štritat«. To, to berite, pa bo mati Slovenija kmalu marširala na čelu vseh kulturnih narodov.«

Vidiš — to se pravi: govoriti! Ta pa zna! — In vendar mu je lahko odgovoriti in sicer takóle: Preljubeznivi, počasi po kamenju! Dokler bomo znali misliti še tako nepravilno in plitvo (in zlobno!), kakor je tale ugovor, se ni treba še prav nič bati, da se bomo kaj kmalu prerinili kam v ospredje med prosvetljene narode. Sicer pa: ali naj bo to pameten odgovor na lanska oktobrska, novembrska in decembrska izvajanja o popolnosti? Tam so trije dokazi — čuj: dokazi! — da je naša prva in največja in najlepša in najslajša dolžnost, prizadevati si za krščansko popolnost. Ali si kristjan? Če si in ker imaš — upam — vendar zdravo človeško pamet, se tem dokazom ne moreš in ne moreš ogniti. Vera in pamet, obe ti govorita: »Dá, res, moraš tako živeti.«

In če tako živiš, kaj pa potem? Ali je potem še kaj prostora za vedo, umetnost, napredek v politiki in gospodarstvu? O potem ti pa ni treba biti prav nič zabit, ampak so tebi in vsemu narodu vrata do vsestranskega znan-

stvenega, umetniškega, političnega, socialnega in vsakovrstnega drugega delovanja, udejstvovanja in napredka na stežaj odprta. »Tko zna bolj«, pravijo na našem jugu, »široko mu polje.« Kje pa Bog, kje pa popolnost tako delovanje prepoveduje? Prav nasprotno: saj je sam Bog, prvi Stvarnik, položil vate sposobnosti in zmognosti za tak napredek. In na zemlji je že tako neskončno modro vse narejeno in ustvarjeno, da ta zemlja kar čaka človeka, ki naj jo obdeluje, koplje iz nje bogastvo, jo olepšava z umetninami, proučuje prečudne, vanjo položene moči in jih vpreza v svojo službo. Le na delo! Le meri pota zvezdá, globino morja, visokost gorá, preučuj zgodovino človeštva, jezike narodov, človeka in njegovega duhá, bolezní telesa in zdravlilne moči, živali in rastline — vse, vse: saj Bog naravnost hoče, da pridno prebiraš véliko knjigo prirode. Razvijaj se, kolikor ti le drago: med Bogom, ki je početnik resnice, lepote in vseh zakonov, po katerih naj posameznik, družba in država uravnava svoje delo in nedelo, in pa med Bogom, ki ti veleva, da predvsem samega sebe obličiš po njegovi podobi in sličnosti, ni in ne more biti nobenega nasprotstva (protislovja). Saj Bog ni tak, da bi o isti stvari, o kateri je rekel na Štajerskem: Dá, rekel na Kranjskem: Ne. Torej oboje: najprej resno delo za popolnost, potem pa napredka v vedi in umetnosti za vse koše, kar jih premore mati Slovenija. In tega dela je še — hehéj!

Samo dve opombi pri tem delu za vedo, umetnost itd. — prvič: toliko moder, resnicoljuben in pošten moraš biti, da priznaš neskončno razdaljo med popolno dušo, ki se je izobličila po Bogu, in med zgolj naravno razvito dušo in njenimi, če še tako občudovanja vrednimi velikimi in mojstrskimi deli; drugič pa, da priznaš, da je vsaka veda in umetnost, ki drži proč od večnih božjih zakonov ali je z njimi celo v nasprotju, tako gotovo zašla in zabredla na stranske tire ter da je zmotna, kakor je gotovo, da je dvakrat dve štiri. Obe božji knjigi: knjiga prirode in knjiga nadnaravnega razodetja imata za pisatelja enega in istega Boga, zato si ne moreta nikdar nasprotovati.

Čisto na koncu pa temu ugovarjalcu še nekaj »za spomin«! Zgodovina nam priča žalostno dejstvo, da so bili prenekateri naših prvakov, ki so bili mojstri v naši vezani in nevezani besedi ter bili čudovito obdarjeni z (estetičnim) čutom za lepoto, s pronicavim umom za vede in z jekleno pridnostjo in vztrajnostjo — da so bili prenekateri naših velmož (in koliko drugih naših izgubljenih talentov!), žal, vdani pijanemu Bahu (poganskemu bogu pijancev) in nečedni Veneri (poganski boginji

pohotnežev), lahkomiselnosti, topemu in ozkosrčnemu liberalizmu in brljavemu tako imenovanemu svobodomiseltvu. O da bi bili ti duhovni svobodni otroci božji, ne pa zvezani od teh nerednih strasti in zmot! Kaj bi nam bili preko tega, kar so nam dali, še lahko vse ustvarili! Dá, kje bi bil že naš narod lahko — res, v prvih vrstah prosvetljenih narodov! — da so bili ti naši voditelji res povsê svobodni otroci božji, skozi in skozi zdravi od zdravja kreposti, žive vere in milosti! Ali morejo neredne strasti, ki vedno slepé, pospeševati spoznanje resnice in nadčutne lepote? Ali morejo jasno kazati pravo pot pri reševanju gospodarskih, političnih in socialnih vprašanj? Nemogoče, saj vse te delo le ovirajo.

Bog je Resnica, Lepota, Dobrota, Ljubezen, neskončno modri in ljubeči Zakonodajavec; ravno taki vodilni talenti, ki so mu po milosti in krščanskih krepostih čim podobnejši, morejo imeti čim več smisla za resnico, za lepoto v naravi in umetnosti ter čim več smisla za prava pota do časne blaginje.

3. Pa slišimo drug glas: »Nič zabavljati! Pri nas je vse krščansko organizirano: politika, gospodarstvo, prosveta. Imamo krščanske predstave, pevske in glasbene prireditve, radio, skupne izlete raznih društev itd. in vse to na katoliški podlagi. Kaj hočete še več?«

Odgovor: Bog daj, da bi vse to lepo uspelo, toda vendar veljajo o vsem tem tale pravila:

a) Če je vse tole, kar je bilo pravkar naštetó, samo nekaj zunanjih plati krepkega, notranjega verskega življenja; če je torej pri vas v dušah, družinah in v vsej občini povsod globoko in zdravo versko prepričanje in življenje, potlej in na drugem mestu pa tákele krščanske organizacije — res, potem ste kar blagovanja vredni.

b) Če je vse tole, kar je bilo povedanega, samo sredstvo, pot, po kateri hočete priti do razvitega notranjega, krepkega verskega življenja, tako da ne izgubite izpred oči najvišjega cilja: razvoja duš v ljubezni do Boga in do bližnjega — zopet dobro in prav!

c) Če pa kdo misli, da bodo ljudje postali dobri in prišli do tega razvoja samo s takimi zunanjimi organizacijami, da bodo samo taka čisto naravna sredstva sama zase mogla vzbujati in gojiti krepko rast v nadnaravnem krščanskem življenju — ali več, kdaj bo to? Tistega leta, ko bo pepelnica ravno 31. februarja, véliki petek pa na nedeljo — takrat, ko se bodo čisto pravi oslički učili v osnovnih šolah: »A — be — ce — osli so več kot ovcé«, in ko bodo stari osli znali izračunati, kdaj bo sonce mrknilo — takrat, ko bodo mesto aeroplanov po zraku letale samokolnice

(šajtrge) — takrat, ko se bomo z našega planeta Zemlje z zrakoplovi vozili na sprehod na Luno, na Večernico, na Marsa, na Saturnov klobuk — in pa takrat, ko se bodo po razsvetljeni Rimski cesti na nebu podili samodrči — prej pa nikoli! Še več: prej bi bilo vse to mogoče, kakor da bi mogla zgolj naravna sredstva dati človeški duši nadnaravno življenje.

»Pa vendar: takele katoliške organizacije, to je glavno; potlej pa še v cerkvi in doma malo molitve, kake zakramente na leto, vsako nedeljo k maši — no, tisto že — pa je dobro.« — Odgovor: Najvišja zapoved za nas vse je pravo nadnaravno življenje. To je pribito! Nadnaravnega življenja bo pa v dušah in po župnijah toliko in samo toliko, kolikor bomo imeli dejanskih milosti od Boga. Teh bomo pa imeli

toliko in samo toliko, kolikor si jih bomo dobili iz molitve, sv. zakramentov, sv. maš in iz dobre uporabe že danih nam milosti. Torej živelo to zunanje delovanje na katoliški podlagi! — potem pa še veliko, veliko prizadevanja za razvoj božjih semen, ki so v naši duši, toliko, da lahko zapišemo kar takle apotekarski recept:

10 odstotkov kat. organizacij, potem pa še 90 odstotkov molitve, zakramentov, svetih maš ter skrbnega prizadevanja in dela za krepostno življenje v cerkvi in doma.

»Toda, prosim...«

Počakaj, dragi, boš prihodnjič »todal«; za danes nam g. urednik že zapira radio, ker čakajo še drugi, ki bi tudi radi kaj povedali. Na svidenje!

Dr. Ant. Zdešar C. M.

Naši odgovori

Če bi bil jaz Bog...

»Če bi bil jaz Bog, bi bilo na svetu marsikaj drugače.«

Takole nekateri izmed človeških otrok presoja in obsoja Boga in njegovo delovanje.

»Jaz bi ne gledal tako mirno na svet, ne pustil bi, da ljudje po svoji mili volji delajo, kar in kakor hočejo, ne mogel bi gledati vsega hudega, kar se na svetu godi, ne prenašal bi z mirnim očesom vseh krivic, ki jih trpe mali in slabotni, ne dovolil bi, da me ljudje izzivajo... Jaz bi udaril. Pa kako! Da bi nikomur več ne padlo v glavo, počenjati take stvari, kakršne sedanjí rod počenja z Bogom.«

Tako se je ustil tiste dni Progarjev Miha.

»Pa res!« so mu pritrjevali drugi. »Če je Bog, naj udari, naj se pokaže, da vidimo njegovo moč!«

Ta klic moderne babilonske zmedenosti in zmešnjave je čedalje bolj odmeval tudi po naših krajih in vaseh. Skoro, da je potegnil za sabo tudi dobre in najboljše. Če ne, jim je pa vsaj omajal vero v Boga.

O ti ljubeznivi svet ti, kako si nespameten! Ali res ne veš, kaj hočeš doseči s takimle izzivanjem!

* * *

»Danes bomo pa nekaj brali. Katera zna dobro brati? Lepo, glasno, jasno in razločno.« Tako se je začel shod tistega dne.

Skoro je bila zahteva malo prehuda. A vendar potrebna. Verjemite mi, da mnogo naših ljudi ne zna brati. Črke poznajo, to priznavam, črke tudi berejo, misli pa ne

znajo brati. Zato se nič ne čudim, če pridejo nekaterikrat na dan s trditvami, ki niso nikjer napisane, potem pa trdijo, da so brali napisano v tem in tem časopisu, črno na belem. Branje nekaterih naših ljudi se mi zdi večkrat tako zamotano, kakor tisti znani odgovor Pitije, ki je tam v davnih dneh prerokovala v Delfih, tam doli na Grškem.

Zmajujete? Prerokovanje vam menda ni znano? Seveda, seveda! Čakajte no, vam bom pa tisti stavek dvakrat napisal. Kaj pomeni, če ga berete takole: Šel boš, vrneš se, ne boš umrl na vojski. Berite pa ta stavek še enkrat: Šel boš, vrneš se ne; boš umrl na vojski. Vidite obakrat iste besede, a vendar je vsebina prvega stavka čisto drugačna, popolnoma nasprotna vsebini drugega stavka. Ali ne?

Iz tega lahko razberete, da je treba pri branju velike pazljivosti, če hočemo brati misli in ne samo črk.

Nobena se ni upala oglasiti.

»No, Modrijanova, bova pa midva poskusila. Modrijanova si, ti bo menda vendar branje šlo dobro izpod rok.«

Še dosti dobro je prebrala Modrijanova Alenka tisti oddelek iz sv. evangelija, ki ga navadno beremo prvo postno nedeljo. Kar preberite ga tudi vi doma. Saj vem, da imate evangelijsko knjigo doma. In če jo res imate, vas moram javno pohvaliti, če je pa nimate — hm! — pa res ne vem, kako bi rekel. Pohvalil vas pa ne bom.

Tam beremo zapisano besedo izkušnjavčevo, kakor jo je govoril našemu Go-

spodu Jezusu Kristusu tam v svetem mestu na templjevi strehi: »Ako si Sin božji, vrzi se dol!« In Sin božji se ni vrgel. Ni skočil s templjeve strehe, kljub temu, da mu je izkušnjavec zagotavljal, da naj se zanaša na pomoč samih angelov božjih. Ali mar ni bil Sin božji? Pa prav Sin božji je bil. Ali da bi si Sin božji dal ukazovati ali tudi samo svetovati od hudobnega duha, kaj naj dela in s čim naj dokazuje, da je res od Boga poslan! . . . Ali si morete misliti večje ponižanje? In večjo predrznost?

Pokorščina je sicer lepa čednost, dolžni je pa niti mi nismo izkazovati hudobnemu duhu, kje naj bo potem dolžan Sin božji pokoren biti takemu zavržencu!

Pač pa je Sin božji krepko zavrnil peklenko ošabnost hudobnega duha z znano besedo: »Ne skušaj Gospoda svojega Boga!«

Ali ne stopa današnji svet prav v eno vrsto z Gospodovim skušnjavcem, ko zahteva od njega: »Kaznuj! Udaril! Sicer ne verujemo vate!«

»Kaj pravite, kaj pa bi bilo, če bi Bog res iztegnil svojo desnico in bi zares kaznoval, kakor nespametni svet od njega zahteva?«

»Ne vem, kako bi odgovorila.«

»Odgovor ni tako težak. Le verjemite mi, da bi svet Boga še bolj klel in mu še bolj kljuboval, kakor mu sedaj. Ko gar Bog ne pridobi zase z dobroto in z ljubeznijo, tega tudi s strogostjo in ostromostjo ne bo.«

»Morebiti bi bilo pa le boljše. Več strahu bi imeli ljudje.«

»Poznam kraj — lahko bi ga imenoval z imenom — pa saj je takih krajev dosti na svetu: Neki človek je umrl nagle in nepričakovane smrti. Vse vprek je hotelo vedeti, da je tistega človeka zadela pravična kazen božja. Ali misliš, da so zato drugi njegovi pajdaši postali naenkrat kakor sami živi angelčki božji? Pojdi no, pojdi. Še zmelnijo se ne, da bi Bogu z večjo vdanostjo služili.«

»Prileglo bi se pa takim ljudem vendar le, če bi jih Bog počteno obiskal.«

»Po človeško govorjeno morebiti, po božje govorjeno pa nikakor ne. Kdor od Boga kaj takega zahteva, ta Boga še od daleč ne pozna.«

»Pa zakaj naj bi Bog ne kaznoval ljudi, če sami to od njega zahtevajo?«

»Verjemite mi, kar vam bom sedajle povedal: S tistim trenutkom, ko bi Bog ho-

tel vsak hip ustreči takimle nespametnim zahtevam, bi Bog ne bil več Bog, ampak čisto navaden suženj in uslužbenec človeškega rodu. Še več: Bog bi se postavil s takim delovanjem na stališče vaških pobalino, ki komaj čakajo, kdaj jih bo kdo izzval, da bodo potem lahko zadostili svojim nizkotnim strastem in poželjenju po maščevanju. Bog ima pametnejšega in potrebnjšega dela dovolj in se ne bo nikdar ponižal do stališča, ki bi mu bilo le v ponižanje.«

»Čuden je Bog! Lahko bi svojo moč pokazal, pa je noče.«

»Čuden! To je malo nerodno povedano. Ne čuden, pač pa čudovit. Tako čudovit, da človeštvo nikdar ne bo moglo prodreti v globino njegovih skrivnosti in njegovega delovanja!«

»Jaz bi pa le enkrat udarila!«

»Kakor Progarjev Miha, kajne?«

»Prav tako, ali pa še huje. Saj svet za služi. Zakaj je pa tak!«

»Poslušaj še tole besedo: Gorje svetu, če bi imeli vsi ljudje, da če bi imel le en del ljudi v sebi moč in oblast, kakršno ima Bog sam. Kdaj bi bil že ves svet pobit in pokončan! Saj je že tako ves poln sovraštva in maščevalnosti, kakšen bi šele bil, če bi imel res kaj moči! Že tako tožimo o hudih časih na svetu, kako bi šele potem tožili!«

»Oh ja! Nikakor ne pridem do konca!«

»Ker je Bog brez konca. Samo tole naj še povem, da ni še nihče izmed ljudi svetu Boga pokazal v lepši in popolnejši luči, kakor je to storil sv. Janez Evangelist. To pa je storil samo s tremi besedami: »Bog je ljubezen.« S to besedo je Bog bolje zadel, kakor z vsem tistim izzivanjem modernih brezvercev: Udaril naj! Kaznuje naj!«

Dvorana je utihnila. Molče se je vračala množica na svoje domove. In če je šel z njo sklep: Ne Boga skušati, ampak Bogu služiti, to bodi začetek in konec našega znanja o Bogu, potem smo z razpravo o božji ljubezni dosegli svoj namen.

* * *

Svet bo seveda še vedno svojo gonil: »Jaz bi udaril.« Naj govori! Božja beseda seveda to ni in tudi nikdar ne bo. Ko bo svet spoznal spet moč in čudež ljubezni, takrat bo sodil o Bogu drugače. Drugače in pravilno, kakor sodi o njem danes drugače, pa nepravilno . . .

J. Langerholz.

Marija je hodila prav kakor ti po zemlji, njen duh, njeno srce, vse njeno življenje pa je bilo skrito v Bogu . . .

Imamo tudi deveti blagor. Blagor njim, ki Marijo ljubijo in se ji posvetijo; njih je nebeško kraljestvo.
(Sv. Bonaventura.)

Dve besedi našemu pobožnemu ženstvu

(Dalje.)

Cerkev želi, da sta na svetem kraju spola kolikor mogoče ločena. Zenske naj bi torej brez potrebe ne silile na moško stran!

O tem smo govorili zadnjič. Vprašanje je zdaj važno, kako ste verne ženske to priporočilo v zadnjem »Bogoljubu« sprejele. Če ste ga sprejele za dobro, je upati, da bo kaj izdalo; če bi ga ne sprejele za dobro, seveda ne bo nič boljše. — Ali smem povedati, da me je ena v pismu okregala? Odkrito povem, da me je malo zaskrbelo, če ste morda vse razžaljene. In dobre ljudi brez potrebe žaliti, tega resnično ne želim; tega bi mi bilo žal. In ženskam se pa še posebno ni dobro zameriti; to je že sploh znano! Pa brez šale; če bi pobožnega ženstva po cerkvah ne bilo, kaj pa bi bilo? Za vso gorečnost in požrtvovalnost, s katero cerkev pokonci držite in nas duhovnike podpirate, vam moramo biti hvaležni. Zato vas tudi resnično čislamo in radi imamo. — Toda kaj pa je na svetu brez napake? Kaj je, kar bi nikoli nobene poprave ne potrebovalo? Če je jablana še tako dobra, če rodi najboljše sadove, jo lahko mah obraste in treba ga je ž nje postrgati. Ali razumete to vse, katerim morda to pisanje ni bilo všeč?! — Sicer je pa v pogovoru potem mnogo, preprostih in izobraženih, reklo: »Prav ste povedali! To je bilo potrebno!«

Pa bodi še tole povedano: Čudno naključje je hotelo, da je dva dni potem, ko sem tozadevni zadnji članek oddal uredništvu, prišel k meni neki uradnik in povedal, da ima na srcu neko posebno prošnjo. »Kaj neki bo takega?« vprašam. »Oh,« pravi, »ali bi mogli vi na kak način pomagati, da bi se po cerkvah ženske tako ne vrivale med nas moške? Če dva klečiva pri obhajilni mizi, pa že pride ena in se zaklini med naju. To je vendar že težko prenašati!« Odgovorim mu: »Ravno prav ste prišli; vaša želja je že na papirju v tiskarni.« — Iz tega se vidi, da kdo drug tudi še čuti po-

trebo, da bi bilo v tem oziru malo več reda po mestnih cerkvah. Moški sploh čutijo to potrebo; ker si pa, kakor vidimo, sami ne znajo pomagati, jim moramo pomagati mi, ki smo poklicani čuvarji reda po cerkvah.

Res je, da so žene časih bolj potrebne sedeža kakor moški. Kar je potrebno, temu tudi nihče ne bo oporekal. Kar pa je obsodbe vredno, je to, da nekatere sploh ne poznajo moške in ženske strani. Če je tudi cela cerkev prazna, gre brez premisleka naravnost na moško stran in se tam usede. In pa to, da silijo tudi v zadnji del moških klopi, kamor edino še sedajo moški.

Ali naj ženske na eni strani spovednice dajejo prednost moškim, ki pridejo pozneje, ali ne, o tem se da govoriti. Nekaj govori za to, nekaj govori proti. Vprašati pa smemo, če je to res prav in pobožno, da taka, ki je vsak dan pri sv. obhajilu, gleda le na to, da opravi ona; če pa tudi možak, ki pride morda le

Marija v samoti
(K pesnitvi na prvi strani)

Fr. Ilvošek ?

Narodni muzej v Ljubljani

Sv. družina

enkrat na leto, opravi ali ne, to je pa nič ne briga. Samé presodite!

Če pa naj že ne obvelja to, da bi se pri spovednici morale (na eni strani) umikati moškim, se pa lahko po vsej pravici zahteva, da ženske ne zagrnejo obhajilne mize na moški strani, dokler je kaj moških. In pa to, da ne poklekajo med moške.

Kakor že povedano, je po nekaterih resnično dobrih, naprednih katoliških deželah vse lepši red po cerkvah kot pri nas. Tako je na Vestfalskem in tako pripovedujejo tisti, ki so bili v Ameriki, da je tudi tam. In tam v Ameriki menda še prav posebno lepo. A po teh deželah imajo v cerkvi reditelja ali celo več rediteljev. V Ameriki jih je menda več, ki se vrstijo, v Nemčiji pa je en sam, stalen. Ne da

bi se prav veliko vtikal v ljudi, hodi — v častljivo rdečo haljo oblečen in z nekakim žezlom v roki, z dolgo, okovano in okrašeno palico — mirno in počasi po cerkvi in sem-patja koga kaj opomni. Pri nas bi bil tak reditelj veliko bolj potreben kakor tam, ker tam so ljudje na red že itak bolj navajeni. Red po naših cerkvah ni lep. Kdor je hodil po tujih deželah, to bolj čuti kakor kdor ni videl nikoli nič boljšega. O tem redu po cerkvah bi bilo vredno in potrebno še posebej govoriti — dasi ni upanja, da bi bilo kdaj kaj bolje. O neredu in o potrebi reditelja smo že veliko pisali, vendar se stvar nikamor ne premakne. V tem oziru smo prezastareli, starokopitni in ne poznamo nobenega napredka. In vendar — kar je po drugih deželah mogoče, zakaj bi se pri nas ne dalo urediti!

Če pa nikogar ni in ne bo, ki bi ljudi po cerkvah v red deval, bi bilo pa želeti, da bi tisti, ki hočejo biti pobožni, ali recimo: vsaj dobri kristjani, sami skrbeli za boljši red. Potrebno bi bilo, da bi bili, kakor pravimo, versko disciplinirani: da bi se zavedali, kaj je prav in kaj ne, kaj primerno in dostojno, kaj pa neprimerno in nedostojno. In da bi, kakor naroča sv. Pavel, »drug drugega preHITEVALI« — ne preHITEVALI, kdaj bo kdo drugega prej odrinil, ampak »preHITEVALI v spoštovanju«. To je: kdo bo do drugega bolj obziren, prijazen, odjenljiv, dobrotljiv, postrežljiv. Ker v tem je resnična pobožnost — dočim je na svetu veliko navidezne pobožnosti. O tem: navidezni in resnični pobožnosti, bi bilo treba še posebej in obširneje pisati. To bi bila ena najbolj praktičnih ali uporabljivih razprav v »Bogoljubu«. Saj verni ste bralci »Bogoljubovi« vsi; lahko rečemo: pobožni, nekateri seveda malo bolj, drugi malo manj. A pristna in čista pobožnost ni tako lahka stvar. Samo kleno zrno brez vsakih plev in smeti se težko dobi. In samo čisto zlato je draga in redka stvar. Blagor pa mu, kdor ga ima!

Kaj pravite? Ali dovolite, da pišem tudi o tem? Potem bo tudi vprašanje o lepem redu v cerkvi samo po sebi rešeno. J. K.

Žalostno poglavje

Sušaški list »Istina« je lani v svoji 42. številki pod naslovom »Jedna naša sramota — prelaz na druge vjere« ožigosal lahkomišljeno in brezvestno prestopanje v druge vere samo zaradi možitve ali ženitve, kar se je lani v župniji Sušak zgodilo do takrat v 15 primerih. (Pa se dogaja žal tudi drugod.) Med temi je 12 ženskih in 3 moški; 9 jih je prestopilo v pravoslavje, 4 v starokatoliško cerkev, 1 k mohamedancem. Vsi moški, ki so odpadli od kato-

liške Cerkve, so živeli v divjem zakonu, od žensk tudi nekatere. Druge, ki so bile še samostojne, so se izgovarjale: »Moj zaročenec zahteva, da prestopim v njegovo vero!«

»Istina« vprašuje: »Kje je tu ženski ponos!? Če moški iskreno ljubi in spoštuje mladenko, ne pa njenega imetja ali zaslužka, ne bo zahteval od nje te žrtve; ne bo zahteval, da pljune na to, kar je bilo sveto njenim staršem in dedom...«

Mi bi pa vprašali: Dekle, kje je tvoj krščanski katoliški ponos, kje katoliška zavest? Kje tvoja pamet, tvoja vest? — Ali ne veš, da je smrtni greh, če kdo odpade od vere Kristusove, ki jo uči nezmotljiva katoliška Cerkev; ali ne veš, da je tak človek izobčen iz katol. Cerkve. Popravi se pa tak nesrečni korak sila težko in redko. »Ne more imeti Boga za očeta, kdor nima Cerkve Kristusove za mater!« (Sv. Ciprijan.) »Kdor izgubi premoženje — izgubi veliko; kdor izgubi življenje, izgubi več; kdor izgubi vero — izgubi vse!«

Naj se odpadnik ne izgovarja: »Saj je to samo na zunaj, v srcu pa ostanem to, kar sem.« Če bi res kdo tako tjavendan in abotno mislil, sodil in ravnal, bi mu rekli: Ali ne veš, da je zatajenje vere prav tako velik greh? Zraven pride pa še pohujšanje, ki ga širiš s svojim brezvestnim ravnanjem. Kaj pa posledice, kaj pa otroci, njih krst in njih vera? Kdo je odgovoren zanje, za njih izročitev zmoti in krivi veri? Kakšna bo sodba pri Bogu?

Ljudje, ki se v svoji nevednosti, nepoučenosti ali pa lahkomišljenosti tako daleč spozabijo, da zaradi zakona odpadejo in prestopijo v drugo vero, se izgovarjajo: »Saj ni veliko razločka med nami in onimi, saj vsi molimo Boga, saj so tam prav tako poštene kristjani« i. dr.

Ta prepogostni ugovor zavrremo takole: Kar je Bog razodel in nam po nezmotljivi katoliški Cerkvi zapoveduje verovati, moramo sprejeti v celoti in verovati tako, da ničesar ne izvzamemo. Izbirati ne moremo in ne smemo. Bog je večna resnica in če ne sprejmemo njegove besede tako, kakor nam jo je izročil, ga žalimo. Kdor le eno razodeto resnico zavrže, taji božjo resničnost, se loči od katoliške Cerkve. Kdor pa po lastni krivdi ni ud katoliške Cerkve, se ne more zveličati. Vera, ki ni splošna, pred Bogom nič ne velja. Jezus je rekel apostolom: »Pojdite in učite vse narode in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal...« (Mt 28, 19.) Torej: Kdor dela v naukih božjih izjemo, ni več pravoveren katoličan, si dela svojo vero. — Tudi se sliši tale nadaljnji pomislek: »Kaj bo pa potem z drugoverci, s starokatoličani, pravoslavnicami, protestanti i. dr.?»

Kdor pozna zgodovino, ve, da je zmota, laž, prevara, oholost, trma, zakonska nezvestoba posameznih veljavnih ljudi zavedla v odpad od katoliške Cerkve cele narode. Ljudstva, narodi so bili zapeljani; verjeli so svojim voditeljem, ki so jih imeli za učene. Nekateri (na Angleškem) so bili prisiljeni, da so se ločili od rimskokatoliške Cerkve. Tako je bilo spočetka.

Ker so pa ljudje sedaj nevedoma v razkolu in v krivi veri, zato ni nemožne, da

Rojstna hiša sv. Bernardke

se zveličajo; saj Bog zavrže in pogubi le one, ki v doma greše. Zato navadnim ljudem, ki se zmot ne zavedajo in jih ne moremo dolžiti osebne krivde, tega Bog ne bo zaračunal v greh. Ako namreč srčno žele spolnjevati vse, kar Bog zahteva, ako srčno žele spoznati božjo resnico in po njej živeti, pripadajo po svoji odkritosrčni želji h katoliški Cerkvi. Ako bodo pogubljeni, ne bodo zaradi krivoverstva ali razkola, ampak zaradi drugih vedoma storjenih smrtnih grehov. Vendar pa jim bo Bog tudi te grehe odpustil, ako imajo popolno kesanje in jih obžalujejo iz popolne ljubezni do predobrega nebeškega Očeta in opravijo pokoro.

Ker imajo razkolniki zares veljavno posvečene duhovnike in sv. zakramente, se bodo lažlje zveličali kakor pa protestantje, ki nimajo ne duhovnikov, ne zakramentov razen sv. krsta. Tudi na Angleškem so škofje in duhovniki le po imenu ne pa v resnici po posvečenju; zato pa nimajo ne sv. zakramentov, ne svetega Reš. Telesa. (Glej: Dr. A. B. Jeglič: »V boj za temelje kršč. vere!« 1918.)

Vse drugače pa moramo presojsati one katoliške kristjane, ki se sami izneverijo Cerkvi Kristusovi in prestopijo iz sebičnosti, zaradi zunanje koristi, ženitve ali pa kljubovalnosti in

jeze v krivo vero. Ti nimajo in ne morejo imeti nikoli lahke vesti, ker so se vedoma in pre-mišljeno odpovedali resnici, Cerkvi in Kristusu, dokler tega usodnega koraka ne popravijo, za kar je pa treba posebne milosti in pomoči božje.

O takih nesrečnikih (odpadnikih) velja resnica, ki je zapisana v Katekizmu pri vprašanju 113: »Kdor iz lastne krivde ni ud katoliške Cerkve, se ne more zveličati, ker je Jezus Kristus le katoliško Cerkev določil za redno pot, ki naj vodi ljudi k zveličanju.« Č.

Soncu naproti

(Povest. F. H. Achermann. — Poslovenil Janez Pucelj. — Dalje.)

V Insbruk. — Zola in Lurd.

Na dunajski zapadni postaji stoji brzec s polnim kotlom pare in čaka. Preobloženi postreščki sopihajo do vlaka in sprevodnik, že s piščalko v roki, mora mrzlično hitečim potnikom sedemkrat povedati isto reč.

Se se sprehaja tam Aram Bela, razoglav, z lepo grofico Noemo pl. Heilbron; njegov oddelek ima napis: Za gospoda Arama Bela.

»Aram!« reče še Noema tiho in živo, pol za šalo, pol za res, »da se mi boš varoval tirolskih »nudelnov« in različnih »Nanik«, »Rezik«, »Cenc« in »Maričk«!

Deklica iz lurdске okolice
(Rojakinja sv. Bernardke iz Pirenejev)

»Noema! Daj, da ti povem nekaj čisto potihoma na uho: Veš, kdor ima doma šampanjca v kleti, temu ni treba hoditi v tuje dežele prosi-jačit žganjice!«

»Se hočem nadejati, Aram! Ne mogla bi preboleti! Rajši odpadi od vere in postani je-zusovec!«

»Ampak, roža libanonska; tedaj bi me tudi izgubila!«

»Saj res! Nisem pomislila na to! — Pa bi te vsaj nobena druga ne imela in pol boli bi bilo ozdravljene!«

»St. Pölten — Linz — Salzburg...!«

»Noema! Lej: pred vsem svetom te hočem poljubiti in s tem si...«

»Tvoja nevesta: Noema pl. Heilbron! Aram! Zdaj bi lahko umrla!«

»Na svidenje!«

V Penzingu se brzec ustavi še enkrat in tu potrka nekdo Aramu Beli na okno: Neruda!

»Sem ti tu v vsej naglici še nekaj sestavil, preljubi Aram!« reče veliki mojster in mu poda pismo z naslovom: Aram Bela.

Vlak zažvižga!

»Srečno, moj ljubi »antikrist«! Me boš obveščal sproti...?«

»Menda vsaj!«

»Srečno!«

»Sluga!«

Brzec drvi čez prelepe planjave Spodnje in Gornje Avstrije. — Aram Bela vsega tega ne vidi, zakaj pred njim leži knjiga »Les trois villes«, ki jo je spisal Emil Zola. Mahoma plane kvišku kakor v sanjah in seže po Nerudovem pismu. Iz omota potegne listič: Neizogibno potrebna podlaga bogoslovne knjižnice: in zdaj slede naslovi nekaterih najbolj strupenih protikatoliških knjig o Jezusu, ki so jih spisali Lessing, Strauss, Renan, Harnack in drugi. Poleg tega je našeta še cela vrsta modernih ocenjevalcev svetega pisma.

»Hm! Ali se ujemajo v pojmovanju in utemeljitvi vsi ti različni življenjepisi Jezusovi

† Tinca Dežman, † Franja Fister, † Zlata Štangl
(Glej dopis iz Radovljice v odd. „Mar. družine“)

vseh teh modernih pisateljev? Čemu jih je tolikanj? — Ba! Tako daleč nismo šel! Najprej hočem to, kar je gotovega, potem šele presojo vsega tega! — Toda — kaj je rekel za slovo ta razčesnjeni Neruda? — »Antikrist« mi je rekel! Ah! — moja življenjska naloga. Kdor bi temu Nazarenčanu spihnil skupaj hišo iz kart in razrušil rimski branik, ta bi se že pač smel prilično imenovati antikrist!

In — če mi odpovedo moči?

Če se zrušim?

Tisoče se jih je že zrušilo! — Naj se to pravi, da — se mora zrušiti vsak?

Tisoče jih je gledalo v višavo za orlom, stotine jih je posvetilo življenje, da bi premagali zrak — zasmehovanih, zasramovanih, osramočenih! — Najdrznejši pionirji zraka so se zrušili, neslavno umrli in poginili in...

Danes letamo!

Človeški duh se je povzdignil nad zemljo in plava v sončni luči čistega ozračja! Visoko nad smešno vsakdanjostjo!

In — in: se tudi meni ne posreči m o j polet, če popeljem na bojno polje proti slepariji rimskih Balovih duhovnikov pošteno znanost in — svoje milijone?

In dalje: Kaj ni poraz krščanstva zmagá judovstva?

Zmagá judovstva — s pomočjo lože in milijonov!

Zmagá na vsej črti!

Naravnost mašijanska (mesijanska) misel!

Ah! — če...

Če bi bil jaz ta Mašiah (Mesija) — če bi mogel biti!

— — — In če bi — ta — antikrist — šel v Jeruzalem — kakor Juda Makabej!

Zunaj se je znočilo. Luči drvečih vozov mečejo spačene žarne podobe v pomladno meglo, ki se dviga iz Donave — in tko zavidljenemu očesu Aramovemu zračne podobe:

Tam v oblakih žari osvobojeni Jeruzalem, sveto mesto...

Po Davidovi cesti Tarik Bab es Silzele gre na čelu svojih legij visoko na konju Mašiah Jahve¹ na sveto goro...

In žene in hčere jeruzalemske nastiljajo pot s cvetjem in razprostirajo oblačila... in kažejo dojenčkom osvoboditelja svetega mesta... in palmove veje nosijo dečki in mu vzklikajo naproti:

Hošiana Mašiah.²

Aram Bela bo v Insbruku nastopal kakor stud. teol.³ in če nanesejo razmere, ne bo nič skrival svojega misijona. Da si razširi splošno izobrazbo kot šef koncerna in poročevalske agencije, hoče združiti nekatere bogoslovne stroke z modroslovjem, starinoslovjem in zgodovino. Tega mu ne bo mogel zameriti nihče in se je kaj takega že večkrat zgodilo; kar se tega tiče, se je dobro poučil. In tudi bolje je tako in — bolj pošteno, kakor da bi se zakrival s tajnostnim, skrivnostnim plaščem.

In da bi na zunaj manj bodlo v oči, si je preskrbel s pomočjo nekega judovskega trgovskega prijatelja na Leopoldovi cesti preprost študentovski »kvartir«, ki ima učilno sobo in spalnico. Za soseda stanovalca bo celo imel nekega stud. iur.⁴ Vladislava. Gospodinja je od kapi ohromela gospa Grasmair z odraslo hčerjo in dvema malima otrokoma. — Evo, to je vse! Tako se je glasilo poročilo trgovskega prijatelja. Ta socialna podlaga je gotovo prikladna za to, da bo živel skromno, in sodeč po Aramovih razmerah, zelo skromno... Ba! Leto dni bo že zdržal in, če mu ne bo po godu, saj si še zmeraj lahko prebere. Brezpogojna skromnost v nastopu komaj da bi bila nujno

¹ Judovsko ime za Boga.

² Hozana Maziljencu.

³ Bogoslovec.

⁴ Slušatelj pravoslovja.

združena z bogoslovnim študijem; saj je našel v seznamu bogoslovnega oddelka imena: knez pl. Auersperg, knez pl. Oettingen, grof pl. Attems in celo vrsto višjega in nižjega plemstva, ki vsekako prežijo na — mastne duhovnije in opatije, kakor je on — Aram Bela menil!

Nehotoma seže spet po svojem ljubem Zolaju. Ta pripoveduje o čudovitih ozdravljenjih v Lurdu, katerih priča je bil sam v avgustu 1892 na onem svetovnoznanim »milostnem kraju«.

Zola opisuje takole:

Zgoraj bazilika presv. Srca na Montmartre v Parizu

V spodnjih prostorih (katakombah) se zbiraio vsako nedeljo parlški brezposelni siromaki k sveti maši, ki jo opravi njih dušni pastir. Od tu odidejo v bližnjo dvorano k zajutru

»Na poti v Lurd je med bolniki tudi mlado dekle. Ime ji je Eliza Rouquet in ji obraz razjedajo kožna tuberkuloza.

... Kožna tuberkuloza se ji je polagoma že razširila čez nos in usta; razjedajoča rana pod skorjo ji venomer žre sluznice. Obraz se ji je podaljšal kakor pasji gobec, s kuštravimi lasmi in velikimi okroglimi očmi, da ga je strahota pogledati. Staničje nosa je malodane odžrto, močno nabrekla zgornja ustnica vleče usta kvišku na eno stran kakor poševno razpoko, ogabno in spačeno, kri in gnoj se ji cedita iz velikih, prstenih ust... Eliza Rouquet vtaka previdno male koščke kruha v krvavo votlino, ki predstavlja njena usta. Vsi, ki potujejo z njo, prebledelajo ob tem strahotnem pogledu in v dušah se jim vsem budi ista misel. »Ah, sveta Devica, usmiljena Mati božja, kolik čudež, če bi se moglo kaj takega ozdraviti!«

21. avgusta, torej naslednji dan, dobi Zola mlado dekle v Bureau des Constatations:⁵

»... Odvezala je ruto in pokazala obraz. Pripovedovala je, da si je davi v studencu umila rane in da se zdaj suše in bledé...«

Zola razloži to »ozdravljenje neznane rane histeričnega izvora« z avtosugestijo, z domišljijo.

Prav v istem romanu slavnega pisatelja Zolaja na pljučih bolna deklica, La Grivotte, v Lurdu okreva, na poti domov pa — se bolezen povrne in deklica umre...

»Torej spet pobožna sleparija!« zaškriplje Aram Bela zase in se premišljeva je zagleda skozi okno v mimo drveče senčne postave. In zazdi se mu, kakor da so jezusovci te mračne postave, duhovi duševne teme... Tedajci nenadoma zagleda v steklu šipe svojo podobo samo; poteze te podobe so spačene in zagrizene, kakršne ima človek, ki bi rad dvignil težko breme.

⁵ Urad za preiskavanje lurdskih čudežev.

Nova znanja.

Proti polnoči — pri nekem okljuku proge — zagleda Aram Bela v daljni dalji med močnimi gorskimi grebeni svetel sij: Insbruck!

Na postaji pričakuje Arama vratar mednarodnega hotela, ki meji na trg pred postajo, in ga popelje — še za to noč — v spalnico prvega razreda.

Naslednji dan — vprav velika sobota je — koraka Aram z malim ročnim kovčegom na Leopoldovo cesto 136 in pozvoni za prvo nadstropje.

Nikogar ni.

Tedaj gre eno stopnišče in potrka na prva vrata, kjer bi pregrnjena preproga kazala, da je stanovanje, precj krepko.

»Noter!« odgovori odznotraj medel ženski glas.

Aram vstopi in stoji v preprosti, domače snažni sobi, pred njim v naslanjaču pa sedi težka gospa, kakšnih petdesetih let, z bolestnimi potezami, ki se ji zdaj pri njegovem pogledu prelijejo v živahno zanimanje.

»Mi je čast!« pozdravi Aram. — »Moje ime — Aram Bela.«

»Ah — tako! Ste morda študent, ki bi rad postal duhovnik?«

»Uganili ste! Če pa postanem tako tak — duhovnik, to bomo še videli!«

»Bož vas blagoslovi! To bo že še dano! — Pristrčno dobrodošli! Že znate pomagati pri maši?«

»Ne še! Vi ste pač gospa Grasmair?«

»Seveda. Agneza še kupuje in mala je šla na obisk. Agneza pa bo kmalu...«

»Grem za zdaj lahko v svojo sobo?«

»Seveda, góri — druga vrata na desno! Agneza pride kmalu!«

»Dobro! Torej do potlej! — mi je čast!«

»... Čast! Še enkrat pristrčno dobrodošli! Agneza bo...«

Zmeraj spet ta Agneza!

Aram se popne gor in se vseli v svojo sobo. Vendar se ne more popolnoma ubraniti bolestnega smehljava: tu miza z dvema stoloma, tam prazna, zvežena polica za knjige in tu kakor za edini spomin na udobnost in gosposčino v vili Bela — pleten stol. In nad vsem diha skoraj kakor vonj po revnih ljudeh.

Na levo v sosednji sobi stoji postelja s preprostim

pohištvom in na desno zraven — tu nekaj zaropota: to bo pač naveščeni stud. iur. Vladislav!

Medtem ko izklada Aram iz malega kovčega, pristoka tudi že postrežček z velikimi popotnimi kovčegi gor po stopnicah.

Aram ga plača in — se veseli po otroško, ko vidi, da ima zdaj v sobi pri sebi vsaj nekaj od doma. S pravo ljubeznijo se spravi odpirat in — — —

»Noter!«

V sobo stopi kakor po oprasku deklet pri kakih dvajsetih letih, pogleda kvišku in mahoma obstoji:

»Ste vi gospod, ki bi rad postal duhovnik?« vpraša kakor vkopana od prve zmede in si pogladi kakor vosek plav koder z rahlo zardelega senco.

»Tako — ta tudi!« si hoče že Aram zagosti v brado, pa takoj spet pogoltne nevoljno misel in položi klobuk, ki ga je pravkar vzel iz kovčega, na mizo; kajti pred njim stoji v belem predpasničku brhka, kakor jelka vitka Tirolka s cvetno svežim obrazčkom in kakor jantar svetlimi očmi.

Aram je že videl najlepše ženske dunajskega salona, najbolj žgoče oči Rima in Neapla, najbolj premetene naličene obraze Pariza, toda to nežno rdečino, ta nedotaknjen sijaj je kvečjemu sluteč zapazil pri kakšni sliki.

»Sam — še ne — vem!« izdavi iz sebe sicer v vseh sedlih domači salonski človek. — »Aram Bela!« —

»Oprostite! — Agneza Grasmair! — Bodite nam pristrčno dobrodošli!« reče in mu poda — kakor pobožno dete gospodu župniku — mehko ročico.

Prva šola

»Čast, gospodična Grasmair! Kdo stanuje tu zraven?« vpraša, samo da nekaj reče.

»Tu stanuje gospod Vladislav. Hoče postati advokat, če se mu posreči izkušnja! Je sicer vesel študent« — in tu ji blagoderneči glas premolkne — »ne hodi pa nič v cerkev! Dobro, da dobi zdaj boljšo sosesčino; morda boste vi...«

»Se predstavim gospodu. — Kako pa je kaj vaši materi?«

»Ta trenutek malo bolje! Zdravnik se nada, da si to poletje opomore.«

»Je že dolgo — tako?«

»Šele tri tedne! Ko so očeta — mojega očma — prinesli mrtvega domov, jo je napadlo. — Boste imeli malo potrpljenja z njo, gospod Bela?«

»Seveda — prav rad!«

Tiho odide in Aram Bela ostane še dolgo tako, kakor ga je zapustila.

»Noema, si imela prav, ko si me svarila! — Vrag, ta deklíč bi postal lahko nevaren! In: tisto o šampanjcu tudi ni popolnoma res!«

Proti večeru potrka drugi obisk: iur. Vladislav.

Čez mero vitek človek, na prvi pogled videti gosposko oblečen, suhega Dantejevega* obraza, s kodri mišje barve in velikimi, mrzlično mrlečimi očmi. Iz belih zapestnic z velikanskimi gumbi se stega dolga, koščena roka, katere prisežni prsti so rumeno nadahnjeni od preobilnega kajenja. Čez beli telovnik se mu vije zelenordeči trak akademskega društva »Frankoborusije«.

»Čast!... Mi je čast!« pozdravi rezko. — »Ee — ste pač gospod sosed z bogoslovnega oddelka?«

»Seveda! — Ime mi je Aram Bela!«

»Gromska strela! — se lepo sliši! Bi sodil, da ste jud, če ne bi — ee — bili bogoslovec!«

* Največji italijanski pesnik.

Ee — postanete — naglo — kmalu far — ee, fajmošter?«

»Med nama povedano: jaz študiram bogoslovje samo, da si spolnim splošno izobrazbo!«

»Ah! — dobro! — izvrstno! — Kdo bi dandanes še hotel postajati fajmošter!« —

»Dovolite! Da se bova laže razumela, eno nekolikanj vsiljivo vprašanje: ste katoličan?«

»Seveda! — Ee, to se pravi: imam krstni list neke v miznici! — Ne uganjam pa vrtočlavice že zdavnaj ne več z verskimi vprašanji. Kje je izobražen človek, ki bi hodil dandanes še k spovedi — veroval v čudeže — — —?!«

»Dajte mi roko! — Vi rastete v mojem spoštovanju! Živela bova v dobri sosesčini!«

»Mi bo zelo v čast! — Ee, kaj sem že hotel reči: tistih prekletih kovčegov še ni in imam večje vsote denarja v njih. Mi boste že morali posoditi 20 kron? — če ne neprilčno!«

»Oh prosim, prosim — nate!«

»Ostanem dolžnik — vselej na uslugo!« reče Vladislav in vzame denar na dolge prste, ne da bi ga samo mimogrede pogledal — s tako neposnemljivo samo ob sebi umevnostjo, kakor da bi bil prosil užigalico. Kakor razmišljen vtakne denar v telovnikov žep in nadaljuje pogovor, ne da bi ga bil kaj prekinil:

»So videti malce tercijski ljudje, ti Grasmairovi — kakor tudi drugega ni pričakovati v ljubi Avstriji in pri tej stopnji omike!«

»Ampak prekleto čedna je, ta Agneza!«

»Ah, tako? — Tudi že spoznali? Škoda le, da je tako licemeren ta deklíč. — — Lepa je, saj, gotovo! Ee — — kdo ve, ko bi imela denar — — tudi že sam, hm, mislil na to!«

»Denar bi pri meni v tem primeru igral samo tretjo vlogo!«

»Ah, in prvo?«

»Značaj!«

† Povest je spisana pred vojno.

Lurdska kapela

*Tam v logu se dviga samotna kapela,
v čast Materi božji v njej lučka blesti;
v ljubezni žrtvujejo zanjo vsa sela:
trpini, boleštni in bedniki vsi.*

*Pokloni se romar Devici prevdano,
odkrito-zaupno potoži ji vse:
če nosi na sebi bolezen in rano,
če muči ga grešno-potrto srce.*

*Ponoči skrivnostno samuje kapela,
le lučka v duplini svetlika lepo.
Marija pa vedno nad krajem bo bdela,
če ljudstvo res verno ljubilo jo bo.*

*Kot da prisluškuje Marija z oltarja,
zre romar v podobo in mirno kleči:
z Devico iskreno se duša zgovarja,
otroško-preprosto se njej izroči.*

*Mladina prinaša ji cvetje in peva:
Pozdravljena Deva, brezmadežni cvet!
Ljubezen naj Tvoja med nami odseva,
za božjo proslavo užge naj nas spet.*

R.

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

Veliki katoliški svetovni družini je govoril pred božičem sveti oče Pij XI. potom vaticanske radio postaje in sicer s svoje bolniške postelje pristržne očetovske besede. Po pozdravnem uvodu je takoj pokazal na vzroke, da sedanji božični prazniki niso povsod prazniki miru. »Na žalost se proti božji volji, ki je hotela donesti mir vsem ljudem, kateri so Bogu po volji, bori h u d o b n a v o l j a m n o g i h, ki so zašli na zla pota in so postali sovražniki božjega Deteta...« Papež opozarja, da je vedno svaril proti sovražnim silam, ki ogrožajo srečo narodov in kazal na rešilna sredstva, ki morejo odpomoči: to so resnica, pravica in bratska ljubezen do bližnjega, sredstva, ki jih edino katoliška Cerkev po božjem naročilu varuje in spoštuje.

»**Grozote španske vojne so zadnji opomin Evropi**«, je zaklical vrhovni poglavar sv. Cerkve. Ta opomin je resnejši kot vsi prejšnji, kajti vse, kar se na Španskem godi, napoveduje, kaj vse čaka Evropo, če se vsi ne lotimo obrambnih pomočnikov in ne sežemo po zdravilih. — Tudi na težke razmere, v katerih živi katoliška Cerkev po Nemčiji, se je papež ozrl in poudaril, da oblastva s svojim ravnanjem in preziranjem Cerkve in cerkvene veljavnosti hote ali nehote sodelujejo in pomagajo prav onim, ki se proti njim bore, t. j. proti boljševiškim komunistom.

Z velikim zaupanjem se sveti oče obrača do onih laikov, ki »s tolikim umevanjem za krščansko vero in krščansko ljubezen, pa za blagor duš sodelujejo s škofi v raznih odsekih Katoliške akcije«.

Ko je omenil papež še svojo bolezen, ki jo daruje za danes tako napadano Cerkev, za spreobrnjenje vseh, ki so zašli na napačna pota, je končno naslovil še nekaj prosečih besed na vse vladarje in narode sveta, naj poskrbe, da zavlada mir. S to prošnjo pa sveti oče združuje tudi svoje molitve do Boga, naj upostavi »mir reda«, naj uresniči ono pravičnost, ki brez nje noben red ni mogoč. »To svojo molitev za mir polagam ponižno in spoštljivo pred jaslice Kneza miru!«

Zanimivost iz listin o svetniškem procesu papeža Pija X. V zbirki o čudovitih dogodkih je tudi uradna listina, podpisana od kardinala Merry de Val-a. Ko je šel kardinal nekoč v spodnjo cerkev sv. Petra v Rimu, da bi molil, je hotel prižgati tudi svečo, ki je bila postavljena v počestitve Pija X. V listini zatrjuje kardinal pod prisego, da je slišal glas pokojnega papeža, naj sveče ne prižiga, in da je nato videl tudi njegovo prikazen. Kardinal

je odstranil svečo in jo je dal kemično preiskati. Pri tem se je pa odkrilo, da je bil steni sveče zvezan z neko razstrelilno snovjo, ki bi bila raznesla ne le spodnjo cerkev, marveč bi mogla uničiti tudi baziliko sv. Petra. Uradna preiskava je listini priložena.

Na čast vsem papežem, ki jih je sv. Cerkev prištela med svetnike, je sklenila poslanska zbornica v Rimu sezidati novo cerkev v hvaležni spomin sedanjemu svetemu očetu Piju XI. in italijanskemu kralju, ki sta podpisala konordat. V cerkvi bo ena kapela odločena v počestitve vseh članov savojske hiše, ki so dosegli svetništvo.

»**Vatikan na pariški razstavi**«. Na pariški svetovni razstavi (1937) bo imel tudi Vatikan svoj paviljon. Stavbišču je odmerjenega na vrtovih »Trocadero« prostora za 6000 m². Namen te udeležbe je pokazati, »da je Cerkev nositeljica lepote«. Za zidavo paviljona je izbran docela moderen slog. V stavbi bo prostor za cerkev z velikim oltarjem in 12 kapelami. Okna (12) bodo olepšana s krasnimi slikami na steklo.

Zadoščenje. Na višini blizu Madrida (Cerro-de-los Angeles), kjer so rdeče tolpe razrušile španski narodni spomenik presv. Srca Jezusovega, je imela bela armada sredi novembra ganljivo svečanost. Vojaki so prinesli krasen oltar iz srebra. Stroške za izdelavo so poravnali iz prostovoljnih zbirk v mestu Sevili. Na dragocenem oltarju so vojni kurati opravili zadostilne molitve, nato je sledila sv. maša. (Na tem mestu, pred razrušenim spomenikom sv. Srca Jezusovega, je bivši španski kralj Alfonz z vso vlado posvetil l. 1919 Španijo božjemu Srcu.)

Slovesno zaobljubo so napravili člani bele španske armade, ko so imeli spominsko pobožnost za padle tovariše Alcazarja. Vsebina zaobljube priča, kakšnega duha so ti junaki: »Vi, ki ste padli na polju časti, bodite pozdravljeni! Vaše in naše zveličanje je v križu. Skupno smo korakali s križem in za križ. S križem zapiramo barbarstvu in bogoskrbnstvu pot; s križem, ki bo zopet krasil naše cerkve; s križem, ki ga naše matere, naše žene in sestre nosijo na vratu kot okrasek; s križem, ki ga hočemo zopet upostaviti v naše šole in vtisniti našim otrokom na čelo in v srce.«

Spominsko leto sv. Štefana. 900 letni jubilej smrti sv. Štefana, ustanovitelja ogrske države, bodo praznovali na Ogrskem prihodnje leto 1938. Priprave so se že zdaj pričele. To Štefanovo leto bodo imenovali »evharistično leto naroda«. Za sijajnejšo proslavo so škofje

že zdaj ob pripravi zbrali znatno vsoto 100.000 pengö.

Tako je pravilno. Pod naslovom »Nedeljsko posvečevanje v Švici« poročajo nemški listi tole: »Uprava zveznih železnic v Švici je dala ukaz, naj se nedeljske in družabne vožnje tako uredi, da bodo dobili udeleženci dovolj prilike za službo božjo.«

Da smo na jasnem. Angleški škofje so v posebnem pastirskem pismu vernikom jasno povedali, kako je treba presojeti špansko revolucijo: »To je boj na življenje in smrt med vero in brezboštvom; norec je, kdor to vojsko drugače razlaga ali pa misli, da je zavarovan pred njeno nevarnostjo.« Odposlanstvu iz delavskih vrst je westminstrski nadškof Hinsley rekel, naj nihče ne izrablja dogodkov na Španskem; gotovo pa je, da je general Franco s svojo vstajo prehitel dobro pripravljene rdeči puč.

Kako je v verskem oziru med anglikani na Angleškem? Kakor vemo, je angleška državna vera anglikanska (protestantska). Močno se pa širi med Angleži katoliška cerkev. V Rimu je govoril nedavno p. Woodlock dr. J. o novem poganstvu na Angleškem. Označil je Angleže kot »narod, ki ne hodi več v cerkev, če izvzamemo katoličane. Prvikrat v zgodovini je zrastel na Angleškem rod, ki je brezveren in nikdar vere ni imel.« More se pa reči, da ti, ki so bili v neveri vzgojeni, vendarle po veri hrepene in da ne kažejo nobenega nasprotja proti katoliški Cerkvi, ki sprejme vsako leto okrog 12.000 konvertitov (spreobrnjenecv).

Veliko svečanost so pripravili ameriški Slovenci v župniji sv. Lovrenca (Cleveland) svojemu priljubljenemu župniku J. J. O m a n u, ko je 27. dec. 1936 praznoval svoj srebrni mašniški jubilej. Vsi farani, ki jim pastiruje že 20 let, so se z izredno vnemo pripravljali za to veselo priliko. Svojemu skrbnemu župniku so poklonili poleg duhovnih darov tudi krasno izdelan kelih. Jubilantu je prišla čestitat večina slovenskih ameriških duhovnikov. Pristrčno pisano čestitko je prejel srebrnomašnik tudi od ljubljanskega škofa. Župnik Oman je sicer rojen v Ameriki, a sin slovenskih staršev. Lani je z veliko požrtvovalnostjo spremljal ljubljanskega knezoškofa po naselbinah ameriških Slovencev. Za to in za zasluge, ki si jih je pridobil z neumornim delom za blagor naših rojakov, je bil imenovan za častnega kanonika ljubljanskega kapitlja.

Že zdaj, ko se še tresejo pred belimi četami, skušajo španski marksisti posnemati rusko komunistično vladanje. Rdeča vlada v Valenciji je bila prepovedala praznovati božič, češ da so časi sila težki in bi praznovanje bilo »luksus«.

Umestna odločnost. Nizozemska kraljica Viljemina je zaukazala vrniti in odpovedati 10 izvodov nekega časopisa, ki so ga imeli naročenega na dvoru, in sicer zastran tega, ker je bil v njem objavljen bogokletni članek. Take zglede bi morali posnemati povsod vsi verni naročniki, pa bi se liberalni listi kmalu poboljšali. Sicer pa: Katoličan, če je vesten in zaveden, ne bo nikdar jemal v roke liberalnih listov, še manj pa naročal.

Filipini — Manila. Pozornost častilcev evharističnega Zveličarja bo prihodnje dneve obrnjena tja dol na Filipinsko otočje, kjer bo februarja 1937 veliki 33. mednarodni Evharistični kongres. Nadškof manilski msgr. J. Droherty je že razglasil spored: 2. februarja bo sprejem papeževega legata. Otvoritev 3. febr. (Sv. R. T. bo v treh glavnih cerkvah vse dni izpostavljeno v javno čiščenje.) 4. febr. bo dan za žene; 5. febr. dan za može s skupnim sv. obhajilom opolnoči; 6. febr. dan za otroke. Vsak večer mednarodno zborovanje. Zadnji (7.) dan pontifikalna maša kardinala-legata, popoldne slovesna procesija, papežev blagoslov po radio oddajni postaji. Končno nagovor papeževega odposlanca.

Ko bi bil povsod pogum. Vodilni razumniki (senatorji, profesorji, poslanci) v državi Chile so se obrnili do vseh vlad južnoameriških držav s pritožbo radi preganjanja katoličanov v Mehiki. V vlogi ugotavljajo, da je bilo v letih od 1926 do 1928 v Mehiki ustreljenih 7000 katoličanov, vrženih v ječe 45.000, izgnanih pa 300.000. 15 milijonov mehiških katoličanov je danes v takem položaju, da se lahko imenujejo brezpravni sužnji.

Prva in nujna potreba bi bila, da bi se uporaba radio postaj za razširjanje brezbožnosti in nemoralnosti splošno prepovedala. Na diplomatski konferenci v Ženevi je avstrijski zastopnik že predlagal tako prepoved, ki naj bi bila veljavna za vse države. Švica, Italija, Ogrska, Irska in nekatere druge države so predlog toplo podpirale; sovjetski odposlanci iz Rusije so pa najostreje ugovarjali. Predlog je bil izročen uredniškemu odseku.

140 milijonov dolarjev prihranijo katoličani vsako leto Združenim državam Severne Amerike, ker sami vzdržujejo svoje katol. šole.

Kratka pot do rešitve. Češkoslovaški škofje so naslovili na svoje vernike pastirsko pismo o nevarnosti boljše vizma, ki se bo dal ugnati le s pravično krščansko ureditvijo gospodarskih razmer. Bolesno in žalostno je, da rastoči komunizem vso krivdo za sedanje razrvane razmere zvrča kratko in malo na katoliško Cerkev, ki se je vsekdar zavzemala vprav za revne, slabotne in zatirane. — Vse, kar se započne proti komunizmu, pravijo češki škofje, bo brezuspešno, če se ne posreči, da

se bo nad razvalinami, ki nam jih je zapustil z mamonom povezani liberalizem, sezidal nov dom s temeljem pravičnosti in krščanske ljubezni.

Iz raja v — pekel. Čudno je to: Komunistično navdahnjeni ljudje zatrjujejo venomer, kakšno blagostanje, mir in pravičnost vlada na Ruskem; kljub temu pa pobegne iz tega raja, kdorkoli le more, samo da se malokomu posreči. Kdo more to razumeti? Čemu hite iz raja v — pekel?

Če bi povsod tako delali... V Kanado je bil pripeljal predsednik neke komunistične zveze iz Španije tri zastopnike rdeče ljudske fronte, ki so hodili od kraja do kraja po Kanadi in po U. S. A., tajili grozovitosti rdečih, nabirali denar in širili komunizem. Ker je bilo poštenim ljudem to ravnanje le predrzno, so oblastva zabranila vso nadaljnjo agitacijo teh klatežev in tudi denarne nabirke. Naslednji dan so pa bila sklicana po vseh večjih kanadskih mestih **protestna zborovanja proti komunizmu in proti boljševiškem preganjanju vere.** V Quebecu n. pr. je zborovalo 20.000 katoličanov. Župan je izjavljal: »Komunistična nevarnost se mora uničiti s socialno preuredbo v duhu Cerkve.« V Montrealu je došlo na shod celo 200 tisoč ljudi. Vsi govorniki so začeli svoje govore s tem, da so izpovedali vero v socialni nauk katoliške Cerkve in napovedali boj komunizmu. Da bi se pa mogli vsi poučiti o krščanskem socialnem nauku, so ustanovili nov časopis: »Novi red«.

Židovstvo, framasonstvo, boljševizem — trozveza. Zakaj se sedanja francoska vlada zavzema za »rdeče« na Španskem, bo uvidevno, če vemo, da so v francoski Leon Blumovi vladi skoraj vsi ministri framasoni. Člani lože so: vnanji minister, ministri za mornarico, za vojaštvo, za letalstvo, za notranje zadeve, pravosodni minister, ministri za narodno vzgojo, za finance, gospodarstvo, za naselbine, za delo. — Minister za narodno vzgojo, Jean Zay, se je poprej imenoval Isaie, je torej jud. Leon Blum, ministrski predsednik, je židovskega pokolenja, kar sam priznava; njegov šef pisarne, André Blumel, in tajnik Moch, sta oba židovskega porekla. In tako cela vrsta višjih uradnikov in uradnic. Judje imajo vodilna mesta in glavne vloge pri velikih francoskih dnevnikih. Večji del tiska na Francoskem je v judovskih rokah. Isto se lahko trdi tudi o profesorjih na visokih šolah v Franciji. Nič dobrega se torej ne obeta za »katoliško« Francijo. — (Schöne-re Zukunft«, 1936, št. 11.)

Junaški fantje. Odlično katoliško dejanje so izvršili dijaki Katoliške akcije v Dublinu na Irskem. Čez noč so bili razobešeni križi po predavalnicah v ondotni univerzi. Zjutraj je krasilo stene po učilnicah 90 lepo izdelanih

križev. Nato so dijaki v spoštljivo sestavljeni vlogi pojasnili svoje dejanje rektorju.

★

Ljubljanska škofija. Premembe: Kot katehet na osn. šoli v Kočevju je nastavljen Al. Plantarič, doslej katehet v Belgradu. — Iv. Veider, kaplan v Stari Loki, je prišel na Brdo (Št. Vid); na njegovo mesto je nastavljen kaplan Karel Babnik z Mirne; Srečko Huth je premeščen iz Moravč v Črnomelj; Janez Kalan iz Št. Janža v Zagorje o. S.; Janko Preželj iz Št. Vida pri Stični v Št. Janž; Janez Bergant z Rake v Št. Vid pri Stični; Fr. Tom iz Sv. Križa ob Krki v Cerklje o. K.; J. Tiringar, kaplan na Igu, je imenovan za župnijo Golo. — Upokojena sta: J. Kunaver, župnik na Golem, in Janez Dežman, kurat v z. p. na Skaručni.

Umrli je Anton Poljšak, dušni pastir v Bevkah pri Vrhniku, r. 1867 v Vipavi. Pokojni je dolgo vrsto let vestno oskrboval poverjeno mu duhovnijo. Bil je tihega značaja, glasbeno nadarjen, a slabotnega zdravja; vendar je dosegel precejšnjo starost. R. i. p.!

Lavantinska škofija. V nedeljo imena Jezusovega, 3. jan., je bil umeščen v Murski Soboti novi župnik Jož. Vojkovič.

Evharistični dnevi. Od 15.—18. julija 1937 bo Dubrovnik pozorišče velikih svečanosti v proslavo evharističnemu Kralju Jezusu. Škof dr. J. Carevič je razglasil svojim vernikom v posebni okrožnici, naj se pripravijo na škofijski Evharistični kongres. V to postavljeni odbor je marljivo na delu, da se bo ta velika prireditve izvršila tem lepše in v tem večjo duhovno korist vernikom.

V goriški škofiji so bili nastavljeni kot župniki: V Kobji glavi — Ivan Drašček; v Levpi — Martin Kodrič; v Šmartnem pri Kojskem — Lojze Martilec; Ivan Premrl pri Sv. Luciji. — Župnik Ivan Bidovec živi v konfinaciji na otoku Capara. — Za novo cerkev sv. Srca Jezusovega v Gorici je prispevala vlada 100.000 Lir.

»V spravo za bogokletje!« V »Bogoljubu« smo zadnja leta že večkrat z ogorčenjem šibali in zavračali strašno propalost onih nizkotnih oseb, ki zlorablajo dar jezika, da celo Boga samega in Marijo sramote ter si v ta namen pomagajo z grdimi madjarskimi in italijanskimi izrazi. Ne čudimo se, če človeku v kaki drugi stvari spodrsne iz slabosti; če pa kaže svojo satansko nizkost in zlobnost s tem, da Bogu in Mariji vedoma meče ostudnosti v obraz, tega ne moremo ne razumeti ne razložiti. In kako se te divjaške nemarnije brzo širijo! In kar je najhujše: že nežni otroci so se jih nalezli. Prav ta dan, ko je naš prevzv. g. knezoškof odredil javne molitve v spravo za brezbožno govorjenje in za nemarno bogo-

že zdaj ob pripravi zbrali znatno vsoto 100.000 pengö.

Tako je pravilno. Pod naslovom »Nedeljsko posvečevanje v Švici« poročajo nemški listi tole: »Uprava zveznih železnic v Švici je dala ukaz, naj se nedeljske in družabne vožnje tako uredi, da bodo dobili udeleženci dovolj prilike za službo božjo.«

Da smo na jasnem. Angleški škofje so v posebnem pastirskem pismu vernikom jasno povedali, kako je treba presojeti špansko revolucijo: »To je boj na življenje in smrt med vero in brezboštvo; norec je, kdor to vojsko drugače razlaga ali pa misli, da je zavarovan pred njeno nevarnostjo.« Odposlanstvu iz delavskih vrst je westminsterški nadškof Hinsley rekel, naj nihče ne izrablja dogodkov na Španskem; gotovo pa je, da je general Franco s svojo vstajo prehitel dobro pripravljene rdeči puč.

Kako je v verskem oziru med anglikani na Angleškem? Kakor vemo, je angleška državna vera anglikanska (protestantska). Močno se pa širi med Angleži katoliška cerkev. V Rimu je govoril nedavno p. Woodlock dr. J. o novem poganstvu na Angleškem. Označil je Angleže kot »narod, ki ne hodi več v cerkev, če izvzamemo katoličane. Prvikrat v zgodovini je zrastel na Angleškem rod, ki je brezveren in nikdar vere ni imel.« More se pa reči, da ti, ki so bili v neveri vzgojeni, vendarle po veri hrepene in da ne kažejo nobenega nasprotja proti katoliški Cerkvi, ki sprejme vsako leto okrog 12.000 konvertitov (spreobrnencev).

Veliko svečanost so pripravili ameriški Slovenci v župniji sv. Lovrenca (Cleveland) svojemu priljubljenemu župniku J. J. O m a n u, ko je 27. dec. 1936 praznoval svoj srebrni mašniški jubilej. Vsi farani, ki jim pastiruje že 20 let, so se z izredno vnemo pripravljali za to veselo priliko. Svojemu skrbnemu župniku so poklonili poleg duhovnih darov tudi krasno izdelan kelih. Jubilantu je prišla čestitat večina slovenskih ameriških duhovnikov. Prisrčno pisano čestitko je prejel srebrnomašnik tudi od ljubljanskega škofa. Župnik Oman je sicer rojen v Ameriki, a sin slovenskih staršev. Lani je z veliko požrtvovalnostjo spremljal ljubljanskega knezoškofa po naselbinah ameriških Slovencev. Za to in za zasluge, ki si jih je pridobil z neumornim delom za blagor naših rojakov, je bil imenovan za častnega kanonika ljubljanskega kapitulja.

Že zdaj, ko se še tresejo pred belimi četami, skušajo španski marksisti posnemati rusko komunistično vladanje. Rdeča vlada v Valenciji je bila prepovedala praznovati božič, češ da so časi sila težki in bi praznovanje bilo »luksus«.

Umestna odločnost. Nizozemska kraljica Viljemina je zaukazala vrniti in odpovedati 10 izvodov nekega časopisa, ki so ga imeli naročenega na dvoru, in sicer zastran tega, ker je bil v njem objavljen bogokletni članek. Take zglede bi morali posnemati povsod vsi verni naročniki, pa bi se liberalni listi kmalu poboljšali. Sicer pa: Katoličan, če je vesten in zaveden, ne bo nikdar jemal v roke liberalnih listov, še manj pa naročal.

Filipini — Manila. Pozornost častilcev evharističnega Zveličarja bo prihodnje dneve obrnjena tja dol na Filipinsko otočje, kjer bo februarja 1937 veliki 33. mednarodni Evharistični kongres. Nadškof manilski msgr. J. Droherthy je že razglasil spored: 2. februarja bo sprejem papeževega legata. Otvoritev 3. febr. (Sv. R. T. bo v treh glavnih cerkvah vse dni izpostavljeno v javno čiščenje.) 4. febr. bo dan za žene; 5. febr. dan za može s skupnim sv. obhajilom opolnoči; 6. febr. dan za otroke. Vsak večer mednarodno zborovanje. Zadnji (7.) dan pontifikalna maša kardinala-legata, popoldne slovesna procesija, papežev blagoslov po radio oddajni postaji. Končno nagovor papeževega odposlanca.

Ko bi bil povsod pogum. Vodilni razumniki (senatorji, profesorji, poslanci) v državi Chile so se obrnili do vseh vlad južnoameriških držav s pritožbo radi preganjanja katoličanov v Mehiki. V vlogi ugotavljajo, da je bilo v letih od 1926 do 1928 v Mehiki ustreljenih 7000 katoličanov, vrženih v ječe 45.000, izgnanih pa 300.000. 15 milijonov mehiških katoličanov je danes v takem položaju, da se lahko imenujejo brezpravni sužnji.

Prva in nujna potreba bi bila, da bi se uporaba radio postaj za razširjanje brezbožnosti in nemoralnosti splošno prepovedala. Na diplomatski konferenci v Zenevi je avstrijski zastopnik že predlagal tako prepoved, ki naj bi bila veljavna za vse države. Švica, Italija, Ogrska, Irska in nekatere druge države so predlog toplo podpirale; sovjetski odposlanci iz Rusije so pa najostreje ugovarjali. Predlog je bil izročen uredniškemu odseku.

140 milijonov dolarjev prihranijo katoličani vsako leto Združenim državam Severne Amerike, ker sami vzdržujejo svoje katol. šole.

Kratka pot do rešitve. Češkoslovaški škofje so naslovili na svoje vernike pastirsko pismo o nevarnosti boljše vizma, ki se bo dal ugnati le s pravično krščansko ureditvijo gospodarskih razmer. Bolesno in žalostno je, da rastoči komunizem vso krivdo za sedanje razvane razmere zvrča kratko in malo na katoliško Cerkev, ki se je vsekdar zavzemala vprav za revne, slabotne in zatirane. — Vse, kar se započne proti komunizmu, praviijo češki škofje, bo brezuspešno, če se ne posreči, da

se bo nad razvalinami, ki nam jih je zapustil z mamonom povezani liberalizem, sezidal nov dom s temeljem pravičnosti in krščanske ljubezni.

Iz raja v — pekel. Čudno je to: Komunistično navdahnjeni ljudje zatrjujejo venomer, kakšno blagostanje, mir in pravičnost vlada na Ruskem; kljub temu pa pobegne iz tega raja, kdorkoli le more, samo da se malokomu posreči. Kdo more to razumeti? Čemu hite iz raja v — pekel?

Če bi povsod tako delali... V Kanado je bil pripeljal predsednik neke komunistične zveze iz Španije tri zastopnike rdeče ljudske fronte, ki so hodili od kraja do kraja po Kanadi in po U. S. A., tajili grozovitosti rdečih, nabirali denar in širili komunizem. Ker je bilo poštenim ljudem to ravnanje le predrzno, so oblastva zabranila vso nadaljnjo agitacijo teh klatežev in tudi denarne nabirke. Naslednji dan so pa bila sklicana po vseh večjih kanadskih mestih protestna zborovanja proti komunizmu in proti boljševiškemu preganjanju vere. V Quebecu n. pr. je zborovalo 20.000 katoličanov. Župan je izjavljal: »Komunistična nevarnost se mora uničiti s socialno preuredbo v duhu Cerkve.« V Montrealu je došlo na shod celo 200 tisoč ljudi. Vsi govorniki so začeli svoje govore s tem, da so izpovedali vero v socialni nauk katoliške Cerkve in napovedali boj komunizmu. Da bi se pa mogli vsi poučiti o krščanskem socialnem nauku, so ustanovili nov časopis: »Novi red«.

Židovstvo, framonstvo, boljševizem — trozveza. Zakaj se sedanja francoska vlada zavzema za »rdeče« na Španskem, bo uvidevno, če vemo, da so v francoski Leon Blumovi vladi skoraj vsi ministri framonisti. Člani lože so: vnajni minister, ministri za mornarico, za vojaštvo, za letalstvo, za notranje zadeve, pravosodni minister, ministri za narodno vzgojo, za finance, gospodarstvo, za naselbine, za delo. — Minister za narodno vzgojo, Jean Zay, se je poprej imenoval Isaie, je torej jud. Leon Blum, ministrski predsednik, je židovskega pokolenja, kar sam priznava; njegov šef pisarne, André Blumel, in tajnik Moch, sta oba židovskega porekla. In tako cela vrsta višjih uradnikov in uradnic. Judje imajo vodilna mesta in glavne vloge pri velikih francoskih dnevnikih. Večji del tiska na Francoskem je v judovskih rokah. Isto se lahko trdi tudi o profesorjih na visokih šolah v Franciji. Nič dobrega se torej ne obeta za »katoliško« Francijo. — (Schöne-re Zukunft«, 1936, št. 11.)

Junaški fantje. Odlično katoliško dejanje so izvršili dijaki Katoliške akcije v Dublinu na Irskem. Čez noč so bili razobešeni križi po predavalnicah v ondotni univerzi. Zjutraj je krasilo stene po učilnicah 90 lepo izdelanih

križev. Nato so dijaki v spoštljivo sestavljeni vlogi pojasnili svoje dejanje rektorju.

★

Ljubljanska škofija. Premembe: Kot katehet na osn. šoli v Kočevju je nastavljen Al. Plantarič, doslej katehet v Belgradu. — Iv. Veider, kaplan v Stari Loki, je prišel na Brdo (Št. Vid); na njegovo mesto je nastavljen kaplan Karel Babnik z Mirne; Srečko Huth je premeščen iz Moravč v Črnomelj; Janez Kalan iz Št. Janža v Zagorje o. S.; Janko Preželj iz Št. Vida pri Stični v Št. Janž; Janez Bergant z Rake v Št. Vid pri Stični; Fr. Tom iz Sv. Križa ob Krki v Cerklje o. K.; J. Tiringar, kaplan na Igu, je imenovan za župnijo Golo. — Upokojena sta: J. Kunaver, župnik na Golem, in Janez Dežman, kurat v z. p. na Skaručni.

Umrli je Anton Poljšak, dušni pastir v Bevkah pri Vrhniki, r. 1867 v Vipavi. Pokojni je dolgo vrsto let vestno oskrboval poverjeno mu duhovnijo. Bil je tihega značaja, glasbeno nadarjen, a slabotnega zdravja; vendar je dosegel precejšnjo starost. R. i. p.!

Lavantinska škofija. V nedeljo imena Jezusovega, 3. jan., je bil umeščen v Murski Soboti novi župnik Jož. Vojkovič.

Evharistični dnevi. Od 15.—18. julija 1937 bo Dubrovnik pozorišče velikih svečanosti v proslavo evharističnemu Kralju Jezusu. Škof dr. J. Carevič je razglasil svojim vernikom v posebni okrožnici, naj se pripravijo na škofijski Evharistični kongres. V to postavljeni odbor je marljivo na delu, da se bo ta velika prireditelj izvršila tem lepše in v tem večjo duhovno korist vernikov.

V goriški škofiji so bili nastavljeni kot župniki: V Kobji glavi — Ivan Drašček; v Levpi — Martin Kodrič; v Šmartnem pri Kojsem — Lojze Martilec; Ivan Premrl pri Sv. Luciji. — Župnik Ivan Bidovec živi v konfinaciji na otoku Capara. — Za novo cerkev sv. Srca Jezusovega v Gorici je prispevala vlada 100.000 Lir.

»V spravo za bogokletje!« V »Bogoljubu« smo zadnja leta že večkrat z ogorčenjem šibali in zavračali strašno propalost onih nizkotnih oseb, ki zlorabljajo dar jezika, da celo Boga samega in Marijo sramote ter si v ta namen pomagajo z grdimi madjarskimi in italijanskimi izrazi. Ne čudimo se, če človeku v kaki drugi stvari spodsne iz slabosti; če pa kaže svojo satansko nizkost in zlobnost s tem, da Božu in Mariji vedoma meče ostudnosti v obraz, tega ne moremo ne razumeti ne razložiti. In kako se te divjaške nemarnije brzo širijo! In kar je najhujše: že nežni otroci so se jih nalezli. Prav ta dan, ko je naš prevz. g. knezoškof odredil javne molitve v spravo za brezbožno govorjenje in za nemarno bogo-

kletje, sem srečal dva mala fantiča, ki sta brcala žogo na cesti blizu Ljubljane. Manjši, še ne goden za šolo, se zaleti v žogo, obenem pa izusti znano sramotico (z madjarskim pridevkom) na Boga. Zgrozim se in ga poučim, da je to strašno grdo, da žali Boga in da kaj takega ne sme več spregovoriti. Naivno-preprosto me vpraša: »Ali bom prišel v pekel, če bom klet? Saj zdaj že manj kolnem!« Kdove, kdo ga je pohujšal!

Prav je, da zaukazane spravne molitve pri javni službi božji vsi vneto opravljamo. Toda roko na srce! Kdo je pa sokriv, da se take grehote med nami razpašajo? Ali ne vsi oni, ki bogoskrunske besede mirno poslušajo, pa se ne zganejo, da bi jih kakorkoli preprečili: nevedne je treba poučiti, druge s primernim opozorilom zavrniti in jim dopovedati, kolika sramota je to za slovensko ljudstvo. Začnimo skupno borbo zoper bogoskrunstvo na vsi črti!

MARIJINE DRUZINE

Radovljica. Prejšnjo jesen, ko je oster veter bril po Savski dolini, je umrla Tinca Dežman (daljše poročilo glej »Bogoljub« št. 1. 1936). Ko nas je nato topla pomlad pozdravljala, smo se poslavljale od Marijine družbenke Zlate Štangl, stare komaj 21 let. Skoraj odkar je zapustila narodno šolo, jo je Bog preizkušal v dolgotrajni jetiki, če je že vzcvetela za nebeške poljane. Zlata je preizkušnjo dobro prestala. Dolga bolezen jo je še bolj povezala z večnim Kraljem. Sicer je pa bila vsa njena mladost: molitev. Voljno je prenašala bolečine in osamelost ob zavratni morilki. Cisto je bila vdana v voljo Vsemogočnega, četudi je njena mlada narava večkrat z vso silo zahrepenela po življenju, po pomladi in cvetju. Kakor Bog hoče, taka je bila njena odločitve; tudi čudeža in zdravja bi ne hotela, če se ne strinja z božjim načrtom. Zanimivo je, da je umrla Zlata prav leto dni potem, ko je hotela igrati osebo Julije v igri »Večna mladost in večna lepota«. Kako težko je oddala vlogo. To je bila pač vloga zanjo, a ni bila samo vloga, to je bilo njeno življenje. Naj uživa večno mladost ob neskončni lepoti Najvišjega!

Ni še ovenelo cvetje Zlatine gomile, je že iznova tožil mrtvaški zvon. Božji vrtnar je prišel po novo Marijino cvetko — Francko Fister. Kratka oznaka njenega značaja: Bila je pridna, pobožna in skromna. Zdravje in zadovoljstvo je sijalo iz njenega mladega lica. Nihče ni mislil, da nas bo tako hitro zapustila. Bog je pa dobro Francko določil za svojo izvoljenko. Zato ji je poslal težko in mučno bolezen, ki ji je izpila mladost in zdravje. — Družbenka.

Ptuj. Praznik Brezmadežne smo svečano praznovali. Govori devetdnevne pobožnosti so nas kar najbolje pripravili za Marijin najlepši

praznik. 16 kandidatki je bilo sprejetih v družbo. Akademija na čast Brezmadežni je docela uspela. Gdč. J. Duh nam je duhovito predočila Marijo kot čudovito lep vzor na vseh življenjskih potih.

Igra »Izvoljena Devica« nam je nazorno predstavila Marijina mladostna leta med tempeljskimi devicami. Kako živo iz igre odseva lepota Marijine duše, ki je ni mogla spraviti iz ravnovesja ne hvala ne graja. Spomin na to proslavo Nje, ki je peklenški kači glavo strla, nam bo nov pogon na poti k večnemu cilju.

Se nekaj veselega je naša družba doživela. Po 16 letih nas je obiskala č. s. Gabrijela Fras, misijonarka v Carigradu. Preden je šla za usmiljenko, je bila prednica naše M. družbe. Pri shodih nam je vselej povedala kaj poučnega in spodbudnega; vneto je skrbela za lepoto hiše božje in bila vedno vesela. Še sedaj moli za družbo in rada prebira Bogoljub. Bog jo podpiraj v težkem poklicu v tujini!

Smarje pri Jelšah. V življenju vsakega človeka so mejniki, ki stoje vsekdar živo pred očmi. Tak mejnik, ki je znak verne odločitve, je dan sprejema v Marijino družbo. Za vsako župnijo je prvi sprejem naravnost zgodovinski dogodek, ko je prebit led mlačnosti in površnosti in se odpro vrata na vrt krepostnega življenja. Ko je bil pri nas blagoslovljen še kip Brezmadežne in smo ga novosprejete članice prenesle v Katoliški dom, je nastopila za nas duhovna pomlad. Tu se zbiramo redno vsak mesec. Naša skupina je narasla že do števila 300. Hvaležne moramo biti spretnemu in neutrudljivemu voditelju, ki se žrtvuje, da družba prospeva in se krepi v duhovnem življenju.

Struge. Praznik Brezmadežne je bil za našo dekliško Marijino družbo izredno vesel dan. Po nasvetu in prizadevanju našega g. voditelja smo si nabavile novo krasno družbeno zastavo, ki je res prav umetniško izdelana. Lahko smo nanjo ponosne, saj smo si jo omislile v težkih časih. Zahvaljujemo se pa tudi našim rojakinjam, bivšim našim sočlanicam, v Ameriki za pomoč in sploh vsem, ki so nam kaj pomagali. Dobri Bog naj bo vsem bogat plačnik! Blagoslov zastave smo imele na praznik Brezmadežne. Pri tej priliki je bil tudi sprejem 10 novih tovarišic pod Marijino varstvo. Število članic naše družbe je zrastlo na 110, kar je za našo bolj majhno župnijo vsekako častno. Sočlanice! Pokažimo zdaj, da ne rastemo samo po številu, ampak predvsem v kreposti. Delajmo družbi čast s poštenim in čistim življenjem. Agitirajmo pa tudi za naše glasilo »Bogoljub«, da se v naši družbi število naročnic dvigne, saj smo posebno v teh časih tako potrebne dobrega pouka. Zares vestna članica bo sama čutila potrebo po tako koristnem berilu kakor je »Bogoljub«. Če bi pa res vsaka posamezna ne zmogla teh

dinarjev, naj si »Bogoljuba« naročita po dve skupaj. Naj nas v novem letu pri vseh naših dobrih delih spremlja in blagoslavlja Devica Marija! — Družbenica.

Metlika. Marijine družbe so cvetoče veje na drevesu Katol. akcije. Člani kongregacije se zavedajo, da je poleg skrbi za lastno posvečenje njih odlična naloga apostolska dejavnost in da s tem, ko se vsak po svoji moči in po svojih razmerah apostolsko udeležuje bodisi z besedo bodisi z dejanjem in z gledom, hkrati že služi namenom K. akcije.

Ko je v župniji celodnevno češčenje, so člani in članice Mar. družb prvi, ki pomagajo, da je ta dan župnijski praznik, slavje Kristusa Kralja. Tako smo skušale tudi v Metliki kongregantinje ustrezati tej nalogi. Vrstile smo se uro za uro pred sv. R. Telesom in tako vabile tudi druge skupine k vrelcu božjih milosti.

Praznik Brezmadežne je bil naš prvi marijanski praznik. Tri dni poprej smo se udeleževale duhovnih vaj. Skupno sv. obhajilo je bilo izraz naše ljubezni do Jezusa; s čim bolj iskreno ljubeznijo se oklepamo Evharističnega Zveličarja, tem bliže smo tudi nebeški Materi Mariji. Pri popoldanski proslavi je bilo sprejetih 16 tovarišic-kandidatk. Ob sklepu smo s svojo zastavo poromale v družbi mnogo vernikov v novi metliški Lurd k Mariji.

Naj se ljubezen do nebeške naše Vrtnarice v naših srcih trajno krepi, utrjuje in čisti!

Dobrnjč. Dne 5. XII. m. l. je umrla zvesta članica Mar. družbe Rozalka Ilnikar, tihega in skromnega značaja in obče spoštovana. Njene tovarišice so ji prišle naproti z zastavo tri četrt ure hoda in ji zapele žalostinko ob grobu, kamor so jo ponesli uniformirani gasilci. V pogrebem sprevedu jo je spremljalo znatno število domačinov. Poklonjenih ji je bilo 18 vencev. 24 let ji je bilo, ko je bila pozvana po plačilo k nebeškemu Zeninu.

St. Jurij pod Kumom. Dekliška kongregacija je obhajala lani 30 letnico obstoja. Ob tem jubileju se je močno vsidrala med nami, posebno še med članicami, ljubezen do Marije. V majniku so dekleta udeleževala vnemo za slavo nebeške Matere s tem, da so skrbela za novo opremo majniškega oltarja in krasila izmenoma po soseskah Marijin oltar s svežim cvetjem. — Septembra smo imele tu okrožno zborovanje dekliških Marijinih družb. Zbralo se je do 1000 članic. Za to priliko so domača dekleta zopet z vso požrtvovalnostjo olepšala in ovenčala cerkev in zborovalni prostor. Škofjski voditelj kanonik dr. T. Klinar je spretno in navduševalno besedo ogrel navzoče za trajno zvesto službo Mariji. Med sv. mašo je bilo skupno sv. obhajilo, ki naj bo glavna točka vseh dopoldanskih kongregacijskih prireditev. Zborovanju zunaj cerkve je pa pred-

sedoval dekanijski voditelj župnik Andrej Širaj. — Z glavnim praznikom, dne 8. XII. 1936, je bila združena pomembna slovesnost, ko je bilo 30 deklet sprejetih v kongregacijo.

Tako je bil na najlepši način dokončan 30 letni jubilej, ki naj trajno živi v nas zlasti s podvojenim prizadevanjem članic za krepostno življenje po vzoru Brezmadežne.

ANEKDOTE

Casopisi »veliko« vedó. Papež Leon XIII. je rad bral, kar so časopisi iz Vatikana poročali. Zanimale so ga zlasti izmišljene novice in podatki o njegovem zdravju in delu. Večkrat je poklical svojega zasebnega tajnika msgr. Angelija in ga prosil: »Monsignore, berite iz časopisa; rad bi vedel, kako se kaj papežu godi in kaj počenja!«

»Ali ste bolni?« Papež Leon XIII. je imel že devet križev, ko je nekoč sprejel nekega ameriškega škofa. Ta je žalostno potožil, kako tesno mu je pri srcu, ko papeža najbrž zadnjikrat vidi. »Kako to?« vpraša Leon hitro; »ali ste kaj bolni?«

Uporneži. Po kongresu v Erfurtu je prišel cesar Napoleon I. v grad Ašafenburg. Mladina naj bi se postavila v dvojno vrsto ob cesti v grad in vzklikala velikemu gostu v pozdrav. Na skrajnem desnem krilu so bili postavljeni gojenci gluhonemnice, ki so seveda molčali, ko se je cesar mimo peljal. Njegov pribočnik se razhudi in zakliče: »Kdo je pa tem mladim ljudem ukazal, naj molče?« Župan odgovori mirno: »Bog sam, gospod pribočnik. To so gojenci gluhonemnice!«

RAZNO

Duhovne vaje v »Domu Device Mogočne« se bodo vršile: Za dekleta od 27. februarja do 3. marca. Za žene od 13. do 17. marca. Pričetek prvi dan ob 6. uri zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Oskrbnina znaša 100 dinarjev. Prijavite se na: Predstojništvo Lichtenhurnovega zavoda v Ljubljani, Ambrožev trg 8.

V »Domu Brezmadežne« bodo duhovne vaje za dekleta od 13. do 17. februarja. Pomlad se bliža; duhovne vaje vam bodo pomagale, da bo tudi v vaših dekliških dušah vzcvetela pomlad. Priglasite se na naslov: Dom Brezmadežne, Mala Lokca pri Ihanu, p. Domžale.

Dom duhovnih vaj pri Sv. Jožefu v Celju. Tridnevni tečaj duhovnih vaj za dekleta bo od ponedeljka 1. februarja do 5. februarja; od sobote 13. do 17. marca. Začetek vsakikrat ob 6. uri zvečer prvega imenovanega dne.

Studenci pri Mariboru. Podpisani se vsem dobrotnikom prisrčno zahvaljuje za vse nabožne liste in knjižice, ki so mu jih lani in tudi

prej poslali, da so se razdelile med naše revne delavce. Bog plačaj! Oglašam se zopet z milo prošnjo za ponovno pomoč. Bodimo tudi na ta način apostoli dobrega tiska in sodružniki v Kat. akciji. P. Marko Fišer, kapucin, Studenci pri Mariboru.

ODGOVORI

A. P. iz K. nam piše: »O božičnih praznikih so motili mojo pobožnost nekateri pomisleki o svetopisemskih dogodkih ob Jezusovem rojstvu. Prosim, da mi jih že za Svečnico razrešite.

1. Ali je popisovanje, o katerem govori evangelij, res zgodovinsko?

Odgovor: O tem ni v učenem svetu danes nobene dvoma. V bližnjem Egiptu je bilo tako ljudsko štetje vsakih 14 let. Cesar Avgust je bil posebno navdušen za popisovanje. Sam je sestavil tako zvani Brevir vsega cesarstva: spisek davčne moči rimske države. Popisovanje v Judeji je vodil cesarski namestnik Kvirinij, ki je bil res dvakrat guverner v tistih krajih. To se jasno vidi iz napisov, ki so ga odkrili v Tivoliju.

2. Odkod ve sv. Luka dogodke ob Jezusovem rojstvu?

Odgovor: Povedala mu jih je Marija, saj pravi evangelij, da je »vse te reči hranila v svojem srcu«.

3. Rečeno je, da je Marija Jezusa v plenice povila. Kje jih je dobila?

Odgovor: Marija je vedela, kaj jo čaka, zato se je preskrbela z vsem, kar je bilo potrebno.

4. Čudno, da je šla na tako daljno pot tudi Marija?

Odgovor: Za tisti čas in za Vzhod ni tako čudno. Tudi ne smemo pozabiti, da sta bila Jožef in Marija po rodu prav za prav iz Betlehema in sta imela tam mnogo sorodnikov.

5. Jezus se je rodil v hlevu, mnogi katoličani pa bivajo v palačah ali vsaj v udobnih stanovanjih?

Odgovor: Jezus se je res rodil v hlevu, ni pa vedno ostal v hlevu, ampak so najbrž že drugi dan Betlehemci ponudili sveti Družini hišico. V tem stanovanju so se mu poklonili sv. Trije kralji, saj je rečeno, da je zvezda obstala nad »hišo«. Rodil se je v hlevu, da je dal poguma ubožcem, sprejel pa je tudi zlato sv. Treh kraljev, da je opomnil bogate, naj dobro porabijo svoj denar. Jezus ni ostal v hlevu, ker krščanstvo ni vera hleva in bede, ampak omike in pametnega napredka.

S. L. Kdaj je čas za večerjo, če kdo želi na božič pri polnočnici prejeti sveto obhajilo? Ali se sme še po šestih zvečer večerjati?

Cerkvena določba pravi, da naj bodo taki tešč k a k i h 6 ur. Če tako nanese, bi se torej smela večerja premakniti tudi do sedmih, morda še za spoznanje dalj, saj se itak sv. obhajilo deli ali med sv. mašo ali po maši, ne pa koj opolnoči.

Fr. G. Odgovor na vaše vprašanje glede odpuštkov najdete že v »Božojlubu« št. 11, l. 1934, str. 262.

Dostavljamo še kratko pojasnilo: Kdor hoče odpuške dobiti, mora biti v stanu milosti, imeti mora vsaj splošen namen, da hoče odpuštkov biti deležen, in izvršiti mora dobra dela tako, kakor so ukazana in ob pravem času.

Navadno ukazuje Cerkev za p. o.: spoved in sv. obhajilo, obisk cerkve in pobožno molitev.

Glede spovedi in sv. obhajila je pa dovoljena ta ugodnost: Verniki, ki hodijo k spovedi vsaj dvakrat na mesec, razen če so kdaj zadržani, morejo dobiti vse odpuške, ne da bi morali iti posebej k spovedi, če je spoved ukazana; prav tako ni potreba za odpuške posebej hoditi k spo-

vedi onim, ki pobožno prejemajo sv. obhajilo vsak dan, ali skoraj vsak dan.

Druga dobra dela je treba izvršiti za vsak odpustek posebej tako, kakor je ukazano.

Ali mora res beseda »češčena« oziroma »blažena« popolnoma izpasti iz Marijinega češčenja, iz liturgije in iz Marijinih pesmi? Ta sprememba se posebno občuti pri nekaterih pesmih, ki so jih popravili. Kako lep je bil refren na koncu znane Marijine pesmi:

Ceščena Marija, vsa lepa si ti,
češčena Kraljica vse ure, vse dni!

Zdaj pa tako neblagoglasno vlečejo:

Pozdravljena Marija,
pozdravljena Kraljica!

Vaša opazka ni odveč in tudi ni neprimerna. Prav brez skrbi lahko ohranite v pesmi staro besedilo, saj tako lepo izraža Marijino veličino.

Ali je pozdravljanje v cerkvi umestno in potrebno? Meni nič ne ugaja. Marsikateri se za Jezusa v tabernaklju še zmeni ne, in niti malo ne pripogne kolena pred Bogom, pač pa dela poklone na desno in levo.

Popolnoma soglašamo. V cerkvi naj se, kolikor se da, opušta medsebojno pozdravljanje; ne bo nič zamere, če se to splošno opusti. Kvečjemu tih in skromen poklon z glavom, ko stopimo v klop, bi se še prenesel. V svetišču gre čast samo Bogu.

PROŠNJE IN ZAHVALE

K. F. (Štaj.) se zahv. častivrednemu škofu A. M. Slomšek u in sv. Jožefu za uslišano prošnjo v dušni zadevi. — L. M.: Da izpolnim dvakratno obljubo, se najpristrčneje zahvaljujem Mariji Pom. na Brezjah, sv. Ani in sv. Tereziji Det. J. za dvakratno pomoč v zelo težki zadevi in se priporočam še za naprej.

DOBRE KNJIGE

Sveta noč! Šest starih božičnih za klavir in petje z vsemi kriticami prav lahko priredil dr. Fr. Kimovec. Izdala Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. 1936. Cena 10 Din.

Pametna misel, da se tudi s prvim klavirskim poukom pomaga versko-vzgojno vplivati na nedolžna srca. Nameso tuje navlake, tujih popevk dvomljive vrednosti, naj se uporabijo lepe, domače cerkvene popevčice, ki so privlačne in ki obenem blažijo srce. Pot je pokazal dr. Kimovec, ki je prenesel naše znane »božične« v obliki klavirskih vaj.

Jungchristliches Heldentum in China. Sestavil Jos. Marija Wigel S. J. (Življenje dečka Cirila Sen in dekle Marije Terezije Wang med l. 1911 in 1932.) s 4 slikami.

V založbi Herder, Freiburg i. B., je l. 1936 izšla vzgojna knjiga z zgornjim naslovom (Mladokrščansko junaštvo na Kitajskem). Knjiga je primerna zlasti za šolske knjižnice, kjer imajo tudi nemški oddelek. Inozemske zgodbe, ki niso le povesti, marveč resničnosti, polne življenja in vzorov, vlečejo, blažijo, vzgajajo.

K našim slikam

Sv. Družina. Franc Ilovšek? — Marija drži Jezuščka v naročju in bere iz knjige. Zada gledata sv. Jožef in sv. Joahim. Sv. Ana spoštljivo poljublja Jezuščkovo desnico; sv. Janez Krstnik z jančkom pa kaže križ, znamenje Jezusovega trpljenja in odrešenja. Slika je last Nar. muzeja, pa se nahaja v Nar. galeriji v Ljubljani.

V. S.

V ČASTNO STRAŽO!

Ljubljanski nočni častilci širijo med moškimi verniki letake s tole vsebino:

Gospodje, možje, fantje!

Evhariistični kongres, ki je dvignil vse stanove v Sloveniji, da so javno in slovesno izpovedali živo vero v Jezusa v sv. Rešnjem Telesu in Mu poklonili vdano ljubezen, naj rodi trajne sado ve. K zvestobi nas je pozval v svojem pastirskem listu prevzvišeni gospod škof, k vztrajni ljubezni do Jezusa v sv. Rešnjem Telesu nas priganja zlasti skrb za lastno srečo, za zveličanje in za rešitev duše.

Gospodje, možje, fantje! Kaj ne, da dobra volja še ni splahnila. Kaj ne, da hočemo ostati mož-beseda! Spričajmo svojo ljubezen do Jezusa z lastno, nam in samo nam namenjeno evhariistično pobožnostjo.

Vsako noč pred prvim petkom v mesecu, ki je določen češčenju presvetega Srca Jezusovega, imamo mi moški že več let v ljubljanski škofijski cerkvi nočno češčenje. Sami smo pred Jezusom, ki je v izpostavljeni monštranci na razsvetljenem velikem oltarju. Prevzvišeni g. škof je namreč dovolil, da je Najsvetejše izpostavljeno vso noč prav zato, ker srčno želi, da bi se ta lepa pobožnost za moške kar moč poživila in ukoreninila.

Ena ura častne straže ponoči ni veliko. Brž mine, a je polna izrednih milosti in sreče. Samo poskusite, da se prepričate, kako znamo mi moški moliti, in pa, da spoznate, koliko notranje tolažbe užije človek v takih tih urah zbranosti in pogovarjanja z Jezusom!

Odloči se in odtrgaj eno uro nočnega počitka pa jo žrtvuj evhariističnemu Zveličarju v zadoščenje za svoje napake in za vse žalitve, ki jih trpi Jezus v presv. Rešnjem Telesu.

Nočni častilci! Bodite prepričani, da Vam na zadnjo uro nobena prestana žrtev, nobeno drugo dobro delo ne bo vlivalo v srce toliko tolažbe in zadovoljstva, kakor zavest, da ste bili med nočnimi stražarji Jezusovimi!

Vsi krščanski gospodje, možje in fantje, ki Vam je bilo doslej to nočno češčenje znano komaj po imenu, odločite se brez oklevanja. Začeti je treba, potem pa te ure ne boste nikdar brez vzroka opustili. Čim težjo, čim poznejšo uro izberete, tem večja žrtev, tem večje zasluženje!

Naj ga ne bo v Ljubljani krščanskega gospoda, moža, fanta, ki bi mu veljal očitek Gospodov: »Ali niste mogli čuti eno uro z menoj?«

Vhod k nočnemu češčenju v stolnico je skozi stransko zakristijo nasproti semenišču.

Molitveniki »Večna molitev« so v cerkvi na klopeh.

Priglasite se takoj pri stolnem župnijskem uradu, pri gg. vikarjih ali pa pri voditelju nočnih častilcev, gosp. ravnatelju Iv. Rakovcu (uprava »Slovenca«), da naznanite, v kateri nočni uri (od devetih zvečer do štirih zjutraj) bi radi hodili molit.

OPAZOVANJA

Protislovno zavezništvo. Vsakdo, ki le nekoliko pozna delo komunistov po svetu, ve, da se družijo največji komunisti tudi s kapitalisti. Seveda znajo to svojo zvezo pred nekimi in lahkovernimi poslušalci skrivati, pa jih uverjajo, da se bore proti kapitalističnemu izrabljanju množic in za njih osvobojenje. Druženje pravih komunistov z velikimi kapitalisti, ki jih je največ med judi in framasoni, je umevno, če pomislimo, da je komunizem in kapitalizem osnovan na materializmu, t. j. na nauku, ki pozna samo snov, gmoto, denar, časno uživanje, izključuje pa dušo, posmrtnost, Boga. Žido-komunizem vlada na Ruskem, kjer se je ugnezdil državni kapitalizem, ki z njim razpolagajo sedanji vladni mogotci, po večini pristani židi z ruskimi imeni. (V sovjetski Rusiji je 48 državnih tajnikov, ki imajo silno oblast; med temi je 41 judov.) Sovjetizem hoče take razmere: državni kapitalizem, zaslužnjeno delavstvo, brezverstvo, vpeljati po vsem svetu. Opirališče si postavlja v nesrečni Španiji.

Če imamo to pred očmi, nam bo umevno, zakaj komunisti ne napadajo ne židov, ne stozidarjev (framasonov), in zakaj ne zažigajo žido-kapitalističnih tvornic, uničujejo pa (Španija!) siromašne samostane, njih krščanske šole in cerkve. Glavni cilj omenjene zveze, ki se skuša sedaj skrivati pod imenom »ljudska fronta«, je boj proti katoliški Cerkvi, ki je prava prijateljica vseh tlačanih delavskih in trepih slojev, in ki hoče socialno vprašanje rešiti na podlagi Kristusovega nauka o pravičnosti in krščanski ljubezni, ne pa z ognjem in krvjo.

Na glavnem zborovanju krščanskega delavstva v Švici je zvezni svetnik Etter v svojem znamenitem govoru rekel med drugim: »Pot, ki jo odpirajo skozi požgane cerkve in goreče samostane, vodi do najstrašnejšega uničenja človeške družbe; kajti kjer se odpovedo zapovedim božjim, so sproščeni najnižji nagoni človeški. Svoboda, ki se ne čuti navezana na večne postave, zavede v anarhijo, v duhovno in socialno brezvladje. Sveta Cerkev je pa varihinja reda in prave svobode...«

~~~~~
Ali veste, kaj je »Apostolstvo bolnikov«? Za pojasnilo o tej cerkveno-odobreni nabožni zvezi pišite na upravo v Ponikve, Videm-Dobrépolje. — Več v 3. št. »Bogoljuba«.

VSEBINA: Pesem: Marija v božji naravi. 2. V samoti. (SS) — Članki: Ojačite zavore! (Jos. Simenc.) — Otroci luči. (Premišljevanje za svečnico. A. V. M.) — Razgled s Triglava. (Dr. A. Zdešar C. M.) — Naši odgovori: „Če bi bil jaz Bog...“ (J. Langerholz.) — Dve besedi našemu pobožnemu ženstvu. (Dalje, J. K.) — Zalostno poglavje. (A. Č.) — P o v e s t: Soncu naproti. (Acherman-Pucej.) — Pesem: Lurdska kapela. — Iz življenja Cerkve. Po svetu, po domovini, po Mar. družinah. — Opazovanja Razno. Anekdote. Odgovori. Dobre knjige. Koledar. Odpustki. — 10 slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljuba«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š., v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za februar 1937.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu
Krščanski duh v voditeljih narodov.

Misijski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu
Mladina v Indiji in na Cejlonu.

Mesečni zavetnik: Valburga, devica.

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa	
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija
1	Poned.	Ignacij, škof muč.	Ljublj., sploš. boln.	Celje, šol. sestre
2	Torek	Svečnica	Ljublj., bogoslovje	Petrovče
3	Sreda	Blaž, škof muč.	Trboje	Zalec
4	Četrtek	Andrej Korsini, sp.	Begunje pri Cerk.	"
5	Petek	Agata, devica muč.	Koroška Bela	Gotovlje
6	Sobota	Doroteja, dev. muč.	Sela pri Sumberku	Teharje
7	Nedelja	3. predp. Romuald	Kočevska Reka	Teharje
8	Poned.	Janez Mata, spozn.	Hotedršica	Grize
9	Torek	Pust. Ciril Al.	Mirna	"
10	Sreda	† Pepek	Ljublj. Lichtentura	Sv. Peter v Sav. dol.
11	Četrtek	Lurška M. B.	Trstenik	Galicija
12	Petek	7 sv. ustanoviteljev	Zabnica	Polzela
13	Sobota	Katarina Ričl, dev.	Holič	"
14	Nedelja	1. post. Valentin, m.	Rádovica	Kozje
15	Poned.	Fanstin in Jov. m.	Bela cerkev	"
16	Torek	Julijana, dev. muč.	Zali log	Sv. Peter pod Sv. g.
17	Sreda	† Donat in tov. m.	Spod. Šiška v Ljublj.	"
18	Četrtek	Simenc, šk. m.	Lahovče	Podsreda
19	Petek	† Julijan, muč.	Duplje	"
20	Sobota	† Elevterij, šk. m.	Leše	Podčetrtek
21	Nedelja	2. post. Feliks, šk. m.	Banja Loka	Podčetrtek
22	Poned.	Petrov stol v Ant.	St. Vid pri Brdu	Sv. Vid na Planini
23	Torek	Peter Dam, sp. e. uč.	Kolovrat	"
24	Sreda	Matija, apostol	Vavta vas	Sv. Marjeta na Plan.
25	Četrtek	Valburga, devica	Novo mesto, ž. boln.	Olimlje
26	Petek	Marjeta Kort, dev.	Uršna sela	Dobje
27	Sobota	Gabrijel, Zal. M. B.	Šmartno ob S. usm.	Pilstanj
28	Nedelja	3. post. Roman, opat	Preloka	Pilstanj

Odpustki za februar 1937.¹⁾

1. Ponedeljek. Bl. Viridijana. P. o. istim kakor 15. dan.

2. Torek. Svečnica. P. o.: 1. Čl. br. presv. S. J. pod pogoji kakor 4. dan. — 2. Čl. br. N. Lj. G. v br. cerkvi. — 3. Čl. r. v. br. danes ali v osmini. — 4. Čl. škop. br. karm. M. b. — 5. Onim, ki nosijo beli škop., če molijo za osvobojenje sužnjev. — 6. Čl. Marijine družbe. — 7. Čl. družbe kršč. družin. — 8. Čl. br. sv. Družine. — 9. Čl. br. za duše v v. danes ali v osmini. — 10. Čl. dr. sv. Petra Klav. kakor 24. dan. — 11. Istim kakor 15. dan. — V. o.

3. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kakšno nabožno vajo na č. sv. Jožefa, prejmejo sv. z. in molijo po n. sv. o.

4. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Jožef Leoniški. P. o.: 1. Čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c. — 2. Istim kakor 15. dan.

5. Petek, prvi v mesecu. Sv. Peter Krstnik. P. o.: 1. Čl. br. sv. R. T. kakor večeraj. — 2. Vsem, ki sprejmejo spravno sv. o., nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. S. in molijo po n. sv. o. — 3. Čl. br. presv. S. J. — 4. Istim kakor 15. dan.

6. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. Brezmad., da nekoliko zadostje za njej storjeno razž., in prejmejo sv. z. ter molijo po n. sv. o.

7. Nedelja, prva v mesecu (pustna). Čl. r. v. br. 3 p. o.: 1. če v br. c. molijo po n. sv. o.; 2. če so pri

mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. — V cerkvah, kjer je vplejano tridnevno češčenje zadnje pustne dni, dobe pod nav. pogoji p. o. vsi, ki obiščejo sv. R. T.

8. Ponedeljek. Sv. Janez Matski. P. o. čl. br. z belim škapulirjem. Če v br. ali žup. cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

15. Ponedeljek. Bl. Andrej. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

19. Petek. Sv. Konrad. P. o. istim kakor 15. dan.

22. Ponedeljek. Sv. Marjeta Kortonska. P. o. istim kakor 15. dan.

24. Sreda. Sv. Matija. P. o. čl. dr. sv. Petra Klav., ako molijo za razširjenje sv. vere.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj 3 krat na teden skupno odmolijo rožni venec.

¹⁾ P. o. pomeni: popolni odpustek; br. cerkev = bratovska cerkev; v. o. pomeni: vesoljna odveza tretjerednikom; br. pomeni: bratovščina; čl. = člani; r. v. = rožni venec; sv. R. T. = sveto Rešnje Telo; N. Lj. G. = naša ljuba Gospa; p. n. sv. o. = po namenu sv. očeta; sv. z. = zakramenti; sv. o. = sveto obhajilo; sv. S. J. = sveto Sree Jezusovo; žup. c. = župnijska cerkev; v m. = v mesecu; na č. = na čast.

Znamka: **JELEN**

Ime: **SCHICHT**

**2 zaščitnika
Vašega perila**

To dvoje daje gospodnji
zagotovilo, da bo dobila za
pranje perila najboljše jedr-
nato milo, katero obstoji:

SCHICHTOVO MILO
ZNAMKE JELEN

DOMAČI IZDELEK

1937 Srečno Novo Leto!

39.-
49.-

Zahvaljujemo se:

Našim odjemalcem!

za zaupanje, ki ste nam ga v tem letu izkazali ter Vam obljubljamo, da Vam bomo tudi v Novem letu služili še bolje in še ceneje.

59.-

29.-

Prijateljem našega dela!

za moralno pomoč in podporo, ki ste jo izkazali našemu delu pri stremljenju, da stvori blagostanje za nas vse.

99.-

129.-

Našim dobaviteljem!

za indirektno sodelovanje, s katerim ste nam pomagali izpolniti našo glavno zapoved: Služba odjemalcu. Ob-
ljubljamo Vam, da bomo tudi v bodo-
če z vsemi silami delali za napredek
jugoslovanske industrije.

149.-

Našim sodelavcem!

za zvesto in iskreno sodelovanje pri strokovnjaškem obuvanju jugoslo-
vanskega naroda, za udano in požrt-
vovalno delo v službi našim odjemal-
cem.

109.-

Vsem Vam najiskrenejša
hvala in srečno
Novo Leto 1937

Bata